

INNOCENTADA 2010

PROEMI

[*El teló està tancat. Un cercle lluminós il·lumina el centre de l'escenari on hi ha un micròfon de peu; darrere seu, un individu vestit obscenament d'Infermera proferirà la següent frase amb veu aguda d'imbècil.*]

Infermera (*s'aclareix la gola de forma molt sorollosa i projecta un enorme gargall al terra. Parla molt fort.*): Bona nit. La Innocentada d'enguany pretén reflectir l'espai d'espai del subjecte contemporani *post-metafísic* davant la tragèdia de la mort de l'ésser (*Pausa molt llarga. Torna a aclarir-se la gola sorollosament*).

*“Nel mezzo del cammin di nostra vita
mi ritrovai per una selva oscura
chè la diritta via era smarrita.*

*Ah quanto a dir qual era è cosa dura
esta selva selvaggia e aspra e forte
che nel pensier rinova la paura!”*

(*S'aclareix la gola encara més escandalosament i de forma més prolongada del que ho havia fet anteriorment; el gargall que catapulta contra el terra hem d'imaginar que és d'una grossària descomunal.*) Aquests versos són d'en Dante; ho sabíeu ignorants, més que ignorants? D'en Dante Alighieri! El que va escriure la *Divina comèdia*! Ho heu sentit, la *Divina comèdia*?! I que va néixer a Florència l'any 1265, fill d'una família güelfa de noblesa menor. Hi ha qui diu que potser va ser deixeble de Brunetto Latini; ho heu sentit, trepa d'estúpids?, d'en Brunetto Latini!

(*Fa una passa endavant i, accidentalment, posa el peu sobre el gargall que havia llançat al terra, de forma que rellisca i cau a terra tot cridant.*)

Fosc

Llum

(*El mateix cercle lluminós d'abans al centre de l'escenari. Hi ha una taula de cafè al centre amb John i Charles prenent el te. Són dos gentlemen anglesos que parlen amb un fort accent britànic.*)

John: Escolta, Charles, què t'ha semblat aquesta presentació?

Charles: M'ha semblat una autèntica porqueria, John.

[*Pausa*]

Charles: A quina presentació et referies, John?
John: A aquesta presentació, Charles.
Charles: *(gira el cap)* Jo no veig cap presentació per aquí, John.
John: Doncs, si no veus cap presentació, per què m'has dit que t'ha semblat una porqueria, Charles?
Charles: Jo no he dit que m'hagi semblat una porqueria, John.
John: Sí que ho has dit, Charles.
Charles: No, no ho he dit, John.
John: Sí que ho has dit i ho puc demostrar, Charles; ho he enregistrat amb una gravadora *(Es treu una gravadora de la butxaca i l'engega)*.
Gravadora:
John: Escolta, Charles, què t'ha semblat aquesta presentació?
Charles: M'ha semblat una autèntica porqueria, John.
[John para la gravadora.]
Charles: Tenies raó, John; ho he dit.
[Els dos fa un glop de te.]

Fosc

PRIMERA PART

ESCENA I: BOSC TENEBRÓS

[S'obre el teló. Lluquet i Rovelló estan perduts al vell mig del bosc.]

Rovelló: Ai, quina por que tinc! Jo vull tornar a casa!
Lluquet: No siguis tan rondinaire, home. Bé prou que el trobarem el camí, si Déu vol.
Rovelló: Ai, quin bosc tan tenebrós... Jo tinc por. Ai; veus? El llop, el llop! Zzzzzz
(Mentre profereix les zetes, gira el cap a la seva esquerra).
Lluquet: On el veus el llop?
Rovelló: Zzzzzz *(Repeteix el mateix joc)*. Allà al fons. Veus allò que es belluga?
Lluquet: No veig res que es bellugui, com no siguis tu mateix que estàs tremolant com una fulla.
Rovelló: Vols dir que allò no ho és?
Lluquet: No és el llop, no.
Rovelló: Zzzzzz *(Repeteix el mateix joc)*.
Lluquet: Tot el que més és una sargantana.
Rovelló: Sí, fes-hi broma. Jo estic que d'aquí no en sortirem mai més. Ni mai que t'hagués cregut, que encara seria a la masia ben a la vora del foc!
Lluquet: I dormint com una marmota, eh?
Rovelló: Més valdria; mentre que ara, per la teva tafaneria, ves com ens hem de veure aquí: perduts en el bosc sense saber on anem ni com en sortirem.
Lluquet: No siguis gripau, home!
Rovelló: *Croac*.

Lluquet: Al primer pagès que passi li demanarem el camí i estem llestos.

Rovelló: Sí, sí, pots ben riure. No sents quina farum de sofre?

Lluquet: Això mateix estava pensant,

Rovelló: Això em fa mala espina!

Lluquet: Això mateix va dir Dante Alighieri quan va saber que Carles de Valois, germà del rei Felip IV de França, havia de visitar Florència en qualitat de pacificador de la Toscana.

Rovelló: Et refereixes, potser, a aquell Dante Alighieri que va néixer a Florència l'any 1265, fill d'una família güelfa de noblesa menor?

Lluquet: Sí, exacte, a aquest mateix (*Parla baix perquè ningú no el senti*). Saps què em va dir l'altre dia sobre ell la dependenta de la carnisseria d'aquí al costat?

Rovelló: No, què et va dir?

Lluquet: (*molt sigil·losament. Com si digués una cosa de gran gravetat*)
Doncs en va dir que tot i haver estudiat amb Brunetto Latini, que fou notari, filòsof i canceller de la República florentina, Dante Alighieri era autodidacte en matèria de poesia.

Rovelló: (*molt sorprès*) Què fots? Això et va dir?

Lluquet: Sí, sí, això mateix; i una veïna que va comprar 200 grams de pernil dolç va dir que, a més, es va afegir a l'escola poètica de..., de...

Rovelló: Quina? Ara estic intrigat!

Lluquet: Ara no ho recordaré; l'escola poètica de..., de...

[*La Infermera apareix pel lateral esquerra de l'escenari.*]

Infermera: L'escola poètica del *dolce stil novo*, ignorants, més que ignorants! Sou tots una colla d'ignorants estúpids! Segur que no sabeu, tampoc, que quan només tenia dotze anys es va concertar el seu matrimoni amb Gemma Donati, filla de Manetto Donati! Ho sabíeu això pallussos infames, trossos de fusta corcada per la més salvatge ignorància, eructes menyspreables de la naturalesa? Encara que ben aviat es casà amb Gemma, Dante estava enamorat d'una altra donzella, Beatriu, a la qual dedicaria gran part de la seva producció poètica posterior. Pallussos, més que pallussos! (*Pausa*)
Curts!

[*Entra un home vestit d'ós panda i se l'emporta agafada de la mà. Parla també amb veu aguda d'imbècil.*]

Ós panda: Vinga Nati, vine a mi. Trobes normal això que fas?

[*Es retiren, Lluquet i Rovelló parlen sense mantenir el personatge.*]

Lluquet: Per on passàvem?

Rovelló: T'estava comentant allò de la farum de sofre.

Lluquet: Ah sí, és veritat.

[*Reprenen el personatge.*]

Rovelló: No sents quina farum de sofre?

Lluquet: Això mateix estava pensant,

Rovelló: Això em fa mala espina!

Lluquet: Això mateix va dir Dante Alighieri quan va saber que Carles de Valois, germà del rei Felip IV de França, havia de visitar Florència en qualitat de pacificador de la Toscana.

Rovelló: Et refereixes, potser, a aquell Dante Alighieri que va néixer a Florència l'any 1265, fill d'una família güelfa de noblesa menor?

Lluquet: Sí, exacte, a aquest mateix (*Parla baix perquè ningú no el senti*). Saps què em va dir l'altre dia sobre ell la dependenta de la carnisseria d'aquí al costat?

Rovelló: No, què et va dir?

Lluquet: (*molt sigil·losament. Com si digués una cosa de gran gravetat*)
Doncs en va dir que tot i haver estudiat amb Brunetto Latini, que fou notari, filòsof i canceller de la República florentina, Dante Alighieri era autodidacte en matèria de poesia.

Rovelló: (*molt sorprès*) Què fots? Això et va dir?

Lluquet: Sí, sí, això mateix; i una veïna que va comprar 200 grams de pernil dolç va dir que, a més, es va afegir a l'escola poètica de..., de...

Rovelló: Quina? Ara estic intrigat!

Lluquet: Ara no ho recordaré; l'escola poètica de..., de...

[*La Infermera apareix pel lateral esquerra de l'escenari.*]

Infermera: L'escola poètica del *dolce stil novo*, ignorants, més que ignorants! Sou tots una colla d'ignorants estúpids! Segur que no sabeu, tampoc, que quan només tenia dotze anys es va concertar el seu matrimoni amb Gemma Donati, filla de Manetto Donati! Ho sabíeu això pallussos infames, trossos de fusta corcada per la més salvatge ignorància, eructes menyspreables de la naturalesa? Encara que ben aviat es casà amb Gemma, Dante estava enamorat d'una altra donzella, Beatriu, a la qual dedicaria gran part de la seva producció poètica posterior. Pallussos, més que pallussos! (*Pausa*)
Curts!

[*Entra un home vestit d'ós panda i se l'emporta agafada de la mà. Parla també amb veu aguda d'imbècil.*]

Ós panda: Vinga Nati, vine a mi. Trobes normal això que fas?
[*Es retiren. Entra un apuntador amb un guió a la mà i indica alguna cosa a Lluquet i Rovelló, aquests fan un gest d'assentiment i l'apuntador es retira.*]

Rovelló: Creu-me, Lluquet, tornem-se'n perquè em temo alguna desgràcia.

Lluquet: Oh, ja ho dius tu, tornem-se'n! Ves com el trobo jo el camí de tornar-nos-en!

Rovelló: Ai, ai, la mare! Ara sí que ja hem fet atots. Tan joves i haver de morir de gana, o qui sap si menjats per algun llop.

Lluquet: Aguaita, sembla ser que s'acosta algú.

Rovelló: Ai, ai, Mare de Déu!

Lluquet: Tranquil, home, que no és cap llop.

Rovelló: Zzzzzz (*moviment de cap*).

ESCENA II: LA BRONCA DEL DIRECTOR

[El director es mouen per l'escenari, els 4 actors es troben drets en fila, de costat]

Director: Prou, prou, atureu això abans no m'agafi un atac de cor!

Assistent: Això, això; un atac de cor!

[El Director i l'Assistent de direcció s'aixequen del pati de butaques i s'acosten a l'escenari.]

Director: Veniu, si us plau, veniu tots.

[Surten tots els que han aparegut en el Proemi i l'Escena I; parlen intrigats entre ells.]

Director: (està molt nerviós i no sap per on començar. Es dirigeix a l'Assistent)

Aviam..., vés-me a buscar una til·la, si us plau.

Assistent: De seguida, senyor (Surt).

[Pausa tensa. El Director està molt nerviós.]

Director: (parla molt a poc a poc i s'intenta contenir)

No sé per on començar; anem a veure... (Pausa) Estic intentant començar el meu discurs per les coses positives del que he vist i no me'n surto... No puc... (Pausa) Perquè no n'hi ha... És escòria escènica en tots els sentits... No hi ha res aprofitable... Res... (Molt pausat) Però tranquils..., tranquils..., tranquils, que per l'estrena encara ens queden... (Cridant desafortadament) divuit hores, colla de malparits, fills de bagassa, bèsties repulsives! Divuit hores! (Recobra de sobte la contenció. Parla molt baix.) Però bé..., no perdem els nervis...; no els perdem...; no tot és dolent..., no tot...; hi ha molta gent que treballa en una ONG pel bé dels altres...; hi ha molt bona gent en aquesta terra... (Pausa. Torna a cridar felicitant-los però molt tensament.) Els mitjons que portàveu eren collonuts, collonuts, i quan dic collonuts vull dir collonuts! Us felicito, tots els mitjons estaven escollits amb molt gust; tots, sense excepció, tots! Sou uns autèntics genis a l'hora d'escollir mitjons; en moments com aquest em sento orgullós de treballar amb gent com vosaltres! (Pausa) Ara que ja hem dit una cosa positiva ja podem parlar de la resta (Pausa. Es disposa a començar).

Pere: Abans no comenci a mi, com a apuntador, m'agradaria dir una cosa. El començament del que s'ha representat no es correspon del tot amb el guió m'han donat.

Director: Ah no? Només ens faltava això! Anem a veure, com comença el teu guió?

Pere: Aquí diu que Don Juan Tenorio està escrivint una carta i diu:

*Cuál chillan esos malditos!
¡Pero mal rayo me parta
si, en concluyendo la carta,
no desenvaino mi espada,
y corto a todos su pito!*

Director: (a l'Apuntador, amb paciència i molt contingut)

Pere, què estem assajant ara mateix?

Pere: *(una mica espantat)* La... la Innocentada, no?

Director: I què diu a la portada d'aquest guió que tens?

Pere: Don Juan Tenorio.

Director: *(Contingut)* Doncs si diu Don Juan Tenorio no pot ser la Innocentada, no?

Pere: És que em pensava que ara en deien així.

Infermera: *(amb veu normal, molt indignat; cert accent gitano)*: Aquest tio és ben tonto! No t'adones, gamarús, que no té sentit que de la Innocentada se'n digui Don Juan Tenorio? Hi ha gent que en diu *Macbeth*, altres *Hamlet*, altres *l'Auca del Senyor Esteve* però per quins set sous algú hauria de dir-ne Don Juan Tenorio, ara?

Charles: Jo tenia una veïna, John, que en comptes de dir "vaig a veure la Innocentada" deia "vaig a la revenderia, Dorothy".

John: I després de dir això anava a veure la Innocentada, Charles?

Charles: No, normalment anava a la revenderia, John.

Apuntador: *(molt nerviós, a punt de plorar)* És que la portada m'ha semblat graciosa ... perquè hi havia una paraula bastant grollera. Deia "Zorrilla".

[Pausa. Silenci sepulcral.]

Infermera : *(s'aixeca i marxa plorant, visiblement afectada per la paraula)* Ha dit Zorrilla, com s'ha passat! Aaaaah!

Director: No diguis paraules tan gruixudes a l'assaig; ja veus que algunes sensibilitats poden quedar ferides. Fes el favor de tornar al teu lloc i agafar el guió que toca. Fora!

[L'Apuntador se'n va.]

Lluquet: De totes maneres tampoc n'hi havia per tant; al cap i a la fi només ha dit "Zorrilla".

[La Infermera torna a entrar i així que sent "Zorrilla" se'n torna cridant.]

Lluquet: Ni que hagués vist al llop.

Rovelló: Zzzzzz.

Director: *(a Rovelló)* Tu! Per què cada vegada que sents la paraula "llop"...

Rovelló: Zzzzzz.

Director: Fas això.

Rovelló: No ho puc evitar, és un tic nerviós; quan era petit vaig tenir una experiència traumàtica amb una vespa.

Lluquet: Et va picar?

Rovelló: No, em va atropellar.

Assistent: *(entra acompanyat d'un home vestit d'Atila rei dels huns)* Aquí té, senyor.

Director: *(referint-se a Atila)* Qui és aquest, paio?

Assistent: És el que vostè m'ha demanat, un Atila; doncs aquí el té: un Atila, rei dels huns.

Director: Si us plau, fora, fora! *(Dóna una empenta a l'Assistent)*

Assistent: *(sortint. A part.)* No entenc res. Aquest home mai no està content. No sé què més voldrà que li porti ara..., un Alexandre Magne, potser?

[Entra la Infermera.]

John: Aquest gag era pèssim, Charles.

Charles: Tens raó, John; però encara era més dolent el d'en Zorrilla.

[La Infermera marxa plorant altra vegada.]

[El director va d'una punta a l'altra de l'escenari, murmurant en veu baixa. Li està a punt d'agafar un atac, però finalment aconsegueix controlar-se.]

Director: Bé, continuem parlant de "l'assaig" d'abans. Com us deia, llevat dels vostres increïbles mitjons no hi ha res més que m'hagi agradat. A veure, tu Rovelló (referint-se a en Lluquet, durant tota l'obra els confon, però en Lluquet i en Rovelló no se n'adonen), fes el fotut favor de no sobreactuar tant. Em poses dels nervis, odio els actors que sobreactuen, em venen ganes de... (es conté la ràbia), però no ho faré. En canvi tu, Lluquet, et falta alguna cosa, et falta xispa, que malament que ho fas, mon dieu! Ho faria millor un gos!

Ós panda: (emcionat) Puc? Puc fer-ho jo? Crec que per l'enorme talent que tinc, em feu sortir molt poc...

Director: (cada cop està més exaltat, i comença a tenir tics estranys) He dit un gos! I no, fins que no fagis a la perfecció el teu paper no te'n penso donar cap altre. La resta de vosaltres... què voleu que us digui... quan us veig actuar em venen ganes d'arrancar-me un braç i tirar-vos-el. Per sort se contenir-me perfectament. Ara, si em disculpeu, he de marxar un moment que tinc hora al psiquiatre. (se'n va mentre es pren un grapat de pastilles).

ESCENA III: DIÀLEG D'ACTORS

Lluquet: *(durant el discurs del director se'l va veient cada vegada més ansiós)* Ja no puc més! *(se'n va corrent a rentar-se les mans, es canvia la samarreta i agafa un paraigua)* La llum d'aquests focus em matarà! *(obra el paraigua)*

Rovelló: *(el discurs del director no l'ha afectat gens, se'n va cap a un racó i es posa a dormir)* A mi que ningú em molesti.

[Entra l'arbre corrent perquè arriba tard]

Arbre: *(cansat de córrer)* Ho sento, tios. Faig tard, ho sé. Segurament no haureu pogut fer res sense mi. Us demano disculpes. Però no us preocupeu, he estat assajant molt, em sé el paper a la perfecció. On és el director? Li volia comentar uns dubtes que m'han sortit sobre el personatge.

Ós panda: Acaba de marxar. Després si vols anem a parlar amb ell. Jo també tinc uns quants dubtes sobre el meu personatge. No l'acabo de... fer-lo meu, no entenc perquè fa algunes coses, i així no es pot treballar.

John: Saps què odio més que els francesos, Charles?

Charles: No m'ho diguis, John, crec saber la resposta.

John: Endavant Charles, no és difícil d'endevinar.

Charles: Disculpa John, però estàs insinuant que si fos difícil d'endevinar no tindria la més mínima oportunitat de fer-ho?

John: De fer què, Charles?

Charles: D'endevinar-ho, John.

John: D'endevinar el què, Charles?

Charles: D'endevinar una cosa difícil, John.

John: Sí, Charles.

Charles: Em sembla que m'he perdut, John.

John: Saps què odio més que els francesos, Charles?

Charles: Les persones impuntuals, John?

John: Em sorprèn Charles, és exactament això, Charles.

Charles: T'he dit que ho podia endevinar, John.

John: Endevinar el què, Charles?

[En Charles i en John continuen la conversa en un segon pla. Mentrestant l'Arbre i l'Ós panda van fent exercicis per escalfar]

Lluquet: (a l'Arbre i l'Ós) Em sembla que a vosaltres encara no us ho he comentat. Demà és l'aniversari d'en Jepó i entre tots em decidit fer-li un regalet.

Ós panda: I què se li regala?

Lluquet: Bé, entre tots vam comprar-li una casa a Suïssa, res, molt petitona. Però aquests dies hi he estat pensant, i vaig arribar a la conclusió que un iat potser li faria més il·lusió. I res, vaig posar un anunci a l'ebay, dient que

canviava una casa a Suïssa per un iat, i en menys de dues hores va estar fet. Hem de veu 5 € cadascú pel regal.

- Ós panda: Després te'ls dono.
- Arbre: Si home! Jo no penso pagar 5 € per fer un regal a un tio que només conec fa 4 anys. Ho trobo massa car, si em diguessis mig euro, m'ho pensaria, però 5! Ni parlar-ne.
- Lluquet: Ell bé que va col·laborar pel teu pis de Blanes.
- Arbre: Ningú li va demanar.
- John: Tu has pagat pel regal d'en Jepó, Charles?
- Charles: Ho vaig intentar, John, ho vaig intentar. Però em deien que si pagava amb pounds no m'ho acceptaven, John. I com comprendràs, em vaig negar a pagar amb cap altre kind de monedes. Tu has pagat pel regal d'en Jepó? (es fa una pausa, en John no contest. En Charles reflexiona i s'adona del que ha passat) Disculpa, hi tornaré. Tu has pagat pel regal d'en Jepó, John (aquest últim John ven remarcat)?
- John: Em va passar exactament el mateix que a tu, Charles.
- Charles: Ho recordo perfectament, John. De fet quan et va passar jo hi era, John.
- John: Ja ho sé, Charles. Quan et va passar a tu jo també hi era, Em sembla recordar que ens va passar al mateix moment, Charles.
- Charles: Aleshores perquè m'ho has preguntat, John?
- John: Perquè estava al guió, Charles.
- Charles: I qui escriu aquests guions, John?
- John: Tu i jo, Charles.
- Charles: Això ja ho sé, John.
- John: Aleshores perquè m'ho has preguntat, Charles?
- Charles: Perquè estava al guió, John.
- John: I qui ha escrit aquests guions, Charles?
- Charles: Tu i jo, John.
- John: Som uns genis, Charles.
- Charles: Ho som, John.

[Apareix l'Infermera. L'Ós panda i l'Arbre han acabat els seus exercicis]

- Arbre: (a l'Ós panda) Sabies que és impossible estornudar amb els ulls oberts?
- Ós panda: Si ja ho sabia.
- Arbre: I no ho trobes extremadament interessant?
- Ós panda: Què vols que et digui. A mi això no m'afecta per res. Jo no estornudo mai, tinc els meus principis.
- Arbre: *(se'n va cap a l'infermera)* Sabies que és impossible esternudar amb els ulls oberts?
- Infermera: I sabies que és impossible llepar-se el colze?

[Tots dos es queden pensatius. Més endavant es veura l'Infermera intentant estornudar amb els ulls oberts, i l'Arbre intentant llepar-se el colze.]

ESCENA IV: REPÀS DE REPARTIMENT

[Entra el director amb una tovallola, eixugant-se la cara; observem que fa esforços titànics per no mostrar-se histèric i cridar ferotgement. Va seguit de l'assistent.]

- Director: Bé, m'haureu de disculpar si abans m'he posat nerviós i he perdut els estreps... Ho sento. He decidit no tornar a cridar perquè d'aquesta manera no faré més que empitjorar la cosa. Ara més que mai us demano maduresa, serenitat i intel·ligència per afrontar el fet que estrenem la Innocentada a la Sala gran del teatre Atlàntida d'aquí... (Cridant fora de si) DOTZE HORES! DOTZE PUTES HORES!! (Torna a la contenció) Però no ens hem de posar nerviosos, oi?
- Assistent: No, de cap manera.
- Infermera: Seria una ximpleria.
- Rovelló: Una niciesa.
- Lluquet: Una absurditat menyspreable.
- Ós panda: Nogensmenys, jo penso que ens hauríem de posar nerviosos (Pausa, tothom el mira.); però... tranquil·lament.
- Director: (segueix contingut) Aquest Nadal, L'Abanicu Teiatru, la nostra estimada companyia, representarà La Innocentada a l'Atlàntida per primera vegada després del seu enfonsament. Com ja sabeu, no ha estat gens fàcil que ens deixessin el teatre, hem hagut de suplicar, hem hagut d'agenollar-nos...
- Infermera : Això és mentida! No diguis hem! Vaig ser jo la que em vaig haver d'agenollar i no tu... (Projecta un gargall al terra)... [(Assenyala el gargall) Amb això es podria clonar mig ajuntament.
- Director: (Continua el discurs com si res) És una ocasió molt important per l'Abanicu, un autèntic repte. Us demano que estigueu a l'altura.
- Ós panda: Jo faig metro seixanta-cinc; passa alguna cosa?
- Director: No ens podem permetre allò que la crítica especialitzada anomena "cardar puta pena".
- Charles: No el trobes molt groller, John, aquest home?
- John: Totalment, Charles, ha dit especialitzada.
- Director: No em podeu fallar ni a mi, ni a la companyia; heu de donar la talla.
- Ós panda: Una quaranta-cinc.
- Director: (es mira el rellotge) D'aquí un moment arribaran els actors que falten, els he convocat a dos quarts. (A l'Assistent) Gairebé és hora, els pots anar a obrir?
- Assistent: Sí.
- [Pausa]
- Director: Vés-hi.
- Assistent: De seguida (Es retira).
- Director: A veure; concentrem-nos i anem per pams. No ens precipitem. Fem inventari. Mirem si estan aquí tots els actors que havia convocat per ara. (Es treu una llista de la butxaca) Infermera?

Infermera: Sí.
 Director: Charles i John.
 Charles: (a part a John) Em sembla que estan parlant de nosaltres, John.
 Director: Lluquet.
 Lluquet: Sí.
 Director: Rovelló.
 Rovelló: Sí.
 Director: Ós panda.
 Ós panda: No. (Pausa, tothom el mira. Irritat.) No em mireu així, he dit que no, no hi sóc, què passa; o és que potser no es pot tenir una opinió pròpia aquí!
 Director: I Satanàs. (Pausa) On és en Satanàs?
 Lluquet: No vindrà pas.
 Director: I es pot saber per què no ha de venir?
 Rovelló: Ui! Està que s'enfila per les parets.
 Director: I per què està enfadat?
 Rovelló: No, no; vull dir s'ha enfilat per la parets i ara és al sostre.

[Tots miren amunt. Les rèpliques següents, fins que s'indiqui el contrari, es pronunciaran mirant al sostre.]

Assistent: És cert, és al sostre.
 Infermera: Jo no el veig.
 Lluquet: Sí, aguaita, està arrapat en aquell focus de la dreta.
 Infermera: Ah, ja el veig! És aquest que porta barba i torbant.
 Assistent: No, aquest és en Bin Laden; en Satanàs està tres focus més a la dreta.
 Infermera: La veritat és que sempre he pensat que aquest noi estava com un llum.
 Director: (deixa de mirar el sostre. S'intenta contenir) Tranquil, tranquil... No et posis nerviós... Això no és res...
 Assistent: (a Satanàs) Per què no baixes? Tenim assaig!
 Lluquet: Això, baixa!
 Rovelló: Això! Baixa cap a baix!
 Lluquet: (a Rovelló, picat) Sí, evidentment! Sí baixa forçosament serà cap a baix! No pot ser d'altra manera! L'has clavat noi! O és que potser has vist mai algú que baixés cap amunt tu!
 John: Recordo que una vegada vaig veure l'esposa de Lord Bacon baixar cap amunt, Charles.
 Charles: És ben bé que hi ha dones que ja no saben què fer per donar a parlar, John.
 Assistent: (a Satanàs) Fes el favor de baixar!
 Infermera: Em penso que no ens sent, està molt amunt el sostre. Potser necessitem un megàfon (Es retira).
 Assistent: Vés, porta'l corre; ja anem prou endarrerits de temps per poder perdre gaire temps...
 Director: (contenint-se) Estic tranquil..., molt tranquil...; estic assegut en una terrassa prop de la platja..., el soroll de les ones..., "Posi'm una llimonada, si us plau",

el soroll de les ones... (Crida fora de si) "He dit una llimonada i no una merda de Coca cola, malparit!"

Assistent: Tranquil·litzis senyor..., el soroll de les ones..., el soroll de les ones...

Director: El soroll de les ones...

Infermera: (entra amb un megàfon) Aquí tinc el megàfon. Parlo?

Assistent: Sí, parla, punyeta!

Infermera: (encara el megàfon al sostre) Un, dos, provant. Un, dos... Se sent?

Director: (cridant) Sí que se sent, collons! Fes el fotut favor de dir-li que baixi d'una punyetera vegada!! (Es conté) El soroll de les ones., el soroll de les ones...

Infermera: (pel megàfon) Hauries de baixar...

Rovelló: Cap a baix, però; diga-li que baixi cap a baix.

Assistent: No li diguis, això! Es evident que és cap a baix que ha de baixar!

Lluquet: És clar que sí; ja t'ho deia, talòs!

Assistent: (a la Infermera) Va, parla, punyeta!

Infermera: (pel megàfon) Un, dos, provant, un dos...

Assistent: Que baixi, diga-li que baixi!

Infermera: Cap avall o no però?

Assistent: No cal, és innecessari!

Infermera: Però i si baixa cap amunt i no ens troba.

Assistent: (li pren el megàfon) Dona'm això! (Parla pel megàfon) Ehem..., un, dos, provant, un, dos...

Director: (ha enfollit) JA SE SENT, VINGA, VA, INÚTIL!!!

Assistent: (pel megàfon) Hauries de baixar.

Satanàs: Cap amunt o cap avall?

Assistent: (al Director) Què li dic.

Director (contingut) Per on vulgui.

Assistent (al megàfon) Per on vulguis!

Rovelló: Aguaita, ja baixa!

Lluquet: Gràcies a Déu!

Director: (veu alguna cosa que li desagrada) Merda!

Assistent: Oh, no!

Infermera: Mira, per burros, ha baixat cap amunt; i ara què, eh? Qui és el maco que el va a buscar?

Charles: Ha baixat cap amunt, John.

John: Potser ha quedat amb l'esposa de Lord Bacon, Charles.

Director: (s'esforça molt per intentar comportar-se amb serenitat) Bé, és igual, haurem de prescindir d'ell. Hi ha algú que pugui fer el seu paper?

Ós panda: Jo mateix.

Director: (a l'Ós) El faràs tu?

Ós panda: No, qui ha dit això?

Director: Tu, no ho acabes de dir?

Ós panda: Sí, evidentment.

Director: Doncs, així?

Ós panda: Així què?
Director: Sí o no?
Ós panda: Sí.
Director: (s'ho apunta) Molt bé, faràs de Satanàs.
Ós panda: No.
Director: (segueix mirant la llista) Vejam. Qui més ha d'arribar? En Getsè, ah sí! (A l'Assistent) Diga-li que ja pot passar.

[L'Assistent s'acosta a un lateral de l'escenari i fa un gest indicant a Getsè que pot venir. Getsè entra tot seguint.]

Assistent: (al Director) Aquest noi és nou a la companyia; aquesta serà la primera obra que farà amb l'Abanicu. Hauria de presentar-lo als altres, senyor.
Director: (s'acosta a Getsè, li dóna la mà, i el presenta davant els altres actors) Aquest és el que farà de Getsè, és nou a la companyia. (A Getsè) Vols dir algunes paraules?
Getsè: Zubulububú xisca-xisca, nyaca, ziburú bubú (Pausa). Bu.
Rovelló: (a Lluquet) Això és el famós rossellonès?
Assistent: Bé, no he pensat a dir-vos que era estranger, i que fa molt poc que és aquí, així que us prego que sigueu comprensius mentre aplica tots els seus esforços en aprendre la nostra llengua en... (Mira el rellotge) quatre hores.
Infermera: Estranger d'on?
Assistent: D'Estranja, evidentment.

[Getsè es treu un llibre de la butxaca i hi busca alguna cosa.]

Lluquet: Mira, porta un diccionari de frases útils en català per estrangers.
Getsè: (llegint amb molts esforços i com si s'estigués presentant): "Tinc un paquet d'un tamany superlatiu". (Dóna la mà a tots els membres de la companyia)
Rovelló: Em pregunto qui deu ser l'editor d'aquest diccionari.
Director: (consulta la seva llibreta) Molt bé, també han de venir la Marta i en Jeremies; (a l'Assistent) fes-los venir, si us plau.
Assistent: (s'acosta al lateral de l'escenari) Endavant.

[Ve la Marta sola.]

Marta: Bon vespre.
Director: I el noi que ha de fer de Jeremies on és?
Marta: Ja fa estona que ha arribat, ell.
Lluquet: Doncs jo no l'he vist entrar.
Rovelló: Jo tampoc.
Infermera: Quan jo venia l'he vist baixar el carrer.
Rovelló: Però... baixar cap amunt o cap avall?
Assistent: Sí, a mi també m'ha semblat veure'l entrar.

Getsè : Zuputupú zasca-zasca nyoca pum (Pausa. Tothom el mira. Com si de sobte tingués una idea es treu el diccionari de la butxaca mentre amb un gest els indica que s'esperin. Parla amb dificultat, llegeix el diccionari.). "El membre del meu germà és francament petit".

Director: Aviam, com és possible que l'hàgiu vist entrar i que ara no sigui a dintre?

Rovelló: Potser ha entrat cap a fora...

Marta: Que no, que no...; que és aquí.

Director: Això no té cap sentit!

Assistent: És absurd!

Lluquet: Surrealista!

Ós panda: Metrofilodòstic (Pausa. Tothom el mira.) Ignorants...

Marta: No m'enteneu...; vull dir que està aquí dintre però... amagat.

Director: (es conté) I per què s'ha amagat, si es pot saber?

Marta: Es veu que s'ha apuntat a un curset d'aquests que fan als centres cívics...

Director: (perdent la paciència) I...?

Marta: Bé, és un curset de camuflatge i... suposo que deu voler practicar.

Director: (cada cop més nerviós) Ja..., vol practicar...

Marta: Sí, senyor; es veu que ha de fer unes pràctiques obligatòries.

Director: (crident i regirant l'escenari) CAGU'M ELS TONTOS!! FOT EL FAVOR DE SORTIR SI NO VOLS QUE FACI LES PRÀCTIQUES DEL MEU CURSET DE SERRA MECÀNICA!!

Assistent: (s'acosta al Director) Tranquil·litzis, senyor, tranquil·litzis... El soroll de les ones..., el soroll de les ones...

Director: (agafant aire) El soroll de les ones...; (Als altres, desesperat) Va aneu-lo a buscar, vinga, va...

[Marxen tots excepte l'Assistent, l'Ós panda, que segueix assegut, i el Director. La resta baixa al pati de butaques crident i buscant en Jeremies. La Infermera porta el megàfon.]

Director: Mentrestant fes passar als següents. (Mira la llibreta) Les Fúries i en Llucifer.

[L'assistent les fa venir. Van vestides de mim; o sigui, pintades de blanc i amb malles negres. Mentre s'acosten comença a sentir-se una certa venterulla; avancen amb dificultat intentant vèncer el vent, com solen fer els mims, però finalment els seus esforços resulten vans i són arrossegats per aquest altra vegada entre vestidors.]

Getsè: (des del pati de butaques, amb el megàfon) "Zasca nyaca-nyaca pum!; Zasca nyaca-nyaca pum!"

Director: (a l'Assistent) I en Llucifer?

Assistent: És veritat, no ha vingut...; molt em temo, però, que si no és aquí... (Fa que no amb el cap)

Director: Mare de Déu, mare de Déu! Com ho farem ara sense Llucifer? Es pot saber qui ho farà?!

Ós panda: Jo mateix.
Director: Però no feies de Satanàs, tu?
Ós panda: Això és accidental.
Director: No t'adones que en alguns moments hauràs de parlar amb tu mateix?

Ós panda: -No hi fa res, m'encanta parlar amb mi mateix.
- Això no és veritat.
- Tu calla!

Director: (escrivint a la seva llibreta) Molt bé, com tu vulguis. Ós panda: Satanàs i
Llucifer: I l'Arbre, on és?
Arbre: Aquí, senyor director.
Director: Bé, almenys el personatge clau hi és. No sé que faríem sense tu.
Arbre: Sé que sóc imprescindible. Porto temps treballant-me el personatge.
Director: Així m'agrada. A veure si es nota.
Arbre: Es notarà. Però m'agradaria comentar-li unes millores que he pensat sobre el personatge, que podrien fer-ho més entenedor tot plegat.
Director: (veient que venen els altres actors) Ara no hi ha temps. Després en parlem.

[Pugen a l'escenari els que estaven a baix.]

Lluquet: No hi ha hagut manera de trobar-lo, senyor.
Infermera: No sé pas on deu ser.
Marta: La veritat és que la disfressa deu ser molt bona.
Rovelló: És un autèntic geni del camuflatge.

[Travessa l'escenari per davant dels actors un individu que s'amaga darrera d'un full de diari.]

Lluquet: Qui sap on deu ser ara!

ESCENA V: LES CLADERES D'EN PETER BOOTER

[Estan assajant l'escena de les calderes d'en Pere Botero. L'ós panda va disfressat de Satanàs, amb banyes i capa. En el diàleg l'ós panda també fa de Llucifer, també hi ha les fúries]

- Ós panda: No bull encara aquest oli maleït?
- Llucifer: Aviat estarà.
- Ós panda: I per quin set sous triga tant a arrencar al bull?
- Luxúria: És cosa de la vitroceràmica que vós veu encarregar, em sembla que amb gas natural anàvem molt millor.
- Ós panda: Oh, ràbia! Fins i tot la tecnologia està al cantó del cel?
- Lluquet: Ja ho diuen, que els canvis sempre venen per bo.
- Ós panda: De què te'n rius, miserable? Amb vitroceràmica o sense, l'oli tard o d'hora bullirà i llavors t'haurà arribat l'hora. Doneu pressa al foc, que li vull ensenyar si surt bé o no.
- Luxúria: Ja us he dit que quan va arribar l'electricitat vam canviar el foc per...
- Ós panda: (Irat) Ja m'has entès, dimonis!! Fins tu em fas posar nerviós!!
- Llucifer: No t'enfadis, aviat arrencarà al bull!
- Ós panda: No et fiquis amb mi que rebràs!
- Rovelló: Ai Lluquet... segur que els sortirà bé, Com vols que no sigui així amb aquest joc d'olles tan ben instal·lades?
- Ós panda: Això no són olles!
- Rovelló: Ah, no? Doncs, què són?
- Ós panda: Són les calderes d'en Peter Booter!!
- Rovelló: *(A en Lluquet, en veu baixa)* Què coi diu aquest home? Qui coi és en Peter Booter? Vols dir que no s'ha saltat el guió?
- Lluquet: *(En veu baixa)* Segueix home, deu ser cosa dels guionistes Anglesos.
- Rovelló: *(Parla exagerant i encallant-se, desconcertat per haver d'improvisar)* Què diu ara!! Les calderes d'en... *(cridant, exagerant l'accent anglès)* PE-TER!! BOO-TER!! Pobres... *(mira en Lluquet, dubtós, i aquest li fa senyals de que continui)* pobres... de nosaltres. Tanta por que em feien quan era petit i pensar que m'hi faran prendre un bany... a les calderes d'en PE-TER!! BOO-TER!!
- Lluquet: Aquest cop si que m'ho veig molt mal parat. Ens tenen voltats per tots cantons. I et dic que em sap greu per la pobreta Isabeló i pel seu pare.
- Rovelló: I a mi em sap greu perquè ja veig que aquí dintre de les calderes d'en PE-TER!! BOO-TER!! Acabaré arrugat i inflat com un.... *Plum cake!*
- Ós panda: Més aviat del que tu et penses hi acabaràs. No sentiu?
- Rovelló: Ara si que acabarem fregits!!
- Lluquet: La veritat és que començo a veure que va de debò!
- Ós panda: L'oli ja bull!!
- Rovelló: Però, quin fum més maleït! Com pica al nas, oi, tu?
- Lluquet: Més ens picarà amb l'oli bullent.

Ós panda: Molt bé. A l'últim ha arribat el moment que tan esperava! Tremoleu, miserables!! Que el turment més terrible us espera, per tota l'eternitat!

Rovelló: I no ens ho podria fer més baratet?

Ós panda: Ara ho veuràs! *(A les fúries)* Agafeu-me, vosaltres, aquest que jo em cuidaré del més perillós. *(Les fúries dimoni agafen ROVELLÓ, a estiregassades. I SATANÀS amb un altre dimoni agafen LLUQUET, estirant-lo).*

Enveja: *(A ROVELLÓ:)* Cap a la caldera de seguida!

Rovelló: No estireu tant, que m'arrugueu la roba!

Ós panda: *(Donant ordres, sense deixar anar LLUQUET. A LLUCIFER:)* Apa, vinga! A la una, a les dues, a...

Rovelló: Espereu-vos! Us heu oblidat una cosa!

Ós panda: A la caldera, dic!

Rovelló: Però, és que no us recordeu que jo sóc en ROVELLÓ?

Enveja: I bé, què?

Rovelló: Doncs que els Rovellons es fan a la brasa, amb una mica d'all i julivert...

Ós panda: El miserable! Encara te'n mofes? Enforquilleu-lo de seguida, i de cap a l'oli bullent!

Rovelló: Obriu la finestra que aquest fum se'm fica al nas!

Luxúria: Prou contemplacions.

Ós panda: *(A LLUQUET:)* I ara tu, perdulari. La teva hora és arribada.

Lluquet:: Això no ets tu qui pot dir-ho! *(A part.)* El cor em diu que el cel no ens abandonarà!

Ós panda: Ara ho veuràs. *(Amb les forques han alçat en ROVELLÓ i ja el tenen a la mateixa vora de la caldera, de cara al públic.)* Tot està a punt? Doncs, a la una...

Rovelló: Ai Lluquet! Estem perduts!!

Lluquet:: Ai Rovelló... Ens hem ficat a la gola del llop!

Rovelló: zzzzzt! *(fent el tic característic de girar la cara)*
En el moment que en ROVELLÓ fa el seu tic, els dimonis deixen lliures els dos presoners, caient a terra i tapant-se les orelles. SATANÀS resta a terra, furios.

Ós panda: Maleïts!

Rovelló: I ara què els agafa?

Lluquet:: Per el teu tic així s'espanten? Ni que haguessin vist en Quim Monzó!

Ós panda: *(De cara a terra.)* Miserable! Gosar profanar el foc de l'infern amb aquest tic tan poc escaient!

Lluquet:: Però si jo només em lamentava per haver caigut de 4 grapes a la gola del... LLOP!

Rovelló: zzzzzzt!! *(cauen a terra altre cop)* Ai Lluquet, deixa de parlar de llops, que ja saps que no me'n puc estar del meu tic!

Lluquet: Però que no ho entens Rovelló? Amb el teu tic els tenim sota control!

Ós panda: Quina ràbia! *(A la luxúria)* Si tornem a presenciar aquest terrible tic per tercera vegada aquí dins, estem perduts! Però abans no hi pugui tornar, el meu poder ha de triomfar! *(Cridant.)* Per la malèfica potestat que m'ha estat

donada, que rebenti la caldera i caigui tot l'oli bullent al damunt d'aquests
vailets maleïts!

Lluquet:: No correu tant, que sembla que us empaiti... EL LLOP!

Rovelló: zzzzzt!!

*[Es produeix una forta explosió, amb detonació i tot. La caldera esclata.
A dins hi ha una tetera escalfant a la caldera. Entren Charles i John.]*

John: Escolta, Charles.

Charles: Diques, John.

John: Trobo que ha sigut una bona idea posar la tetera a escalfar aquí dins, oi
Charles?

Charles: Si, John. Jo també crec que ha sigut bona idea posar la tetera aquí dins, John.

John: Oh my God Charles. Són les 5, Charles.

Charles: *(mirant-se el rellotge)* Ho són, John.

John: Doncs és l'hora de prendre el te, Charles.

Charles: Ho és, John.

John: Doncs què esperem per a prendre el te, Charles?

Charles: Esperava que fossin les 5, John.

John: Ja són les 5, Charles.

Charles: Doncs què esperem per prendre el te, John?

John: És el que jo em preguntava, Charles.

[Durant un moment es queden callats, llavors en John es mira el rellotge]

John: Són les 5, Charles.

Charles: És la tercera vegada que em dius que són les 5, John.

John: És veritat. Disculpa, Charles.

Charles: Accepto les disculpes, John.

[Es tornen a quedar callats]

John: Estic pensant... que la primera vegada que t'he dit que eren les 5... eren les 5
Charles. Les altres dues vegades ja no eren les 5... però la primera si
Charles.

Charles: *(Es mira el rellotge)* Així ja és hora de prendre el te, John

John: Si, Charles.

Charles: I què esperàvem per començar a prendre el te, John.

John: *(pensatiu)* No ho sé, Charles.

[Tots dos es posen la tassa a la boca i veuen te, es tanca el teló]

ESCENA VI: L'ATAAC DE NERVIS DEL DIRECTOR.

Apareixen altre cop en Charles i en John asseguts.

Ara també hi ha el director i els personatges de l'escena. També l'assistent i en Pere.

- Director: Què coi hi fotia una tetera dins l'olla?!! Creieu que és lloc per prendre el te?!!! Però tranquil... no et posis nerviós... (*cridant altre cop*) Només estaven prenent el te dins de la caldera!
- John: Creus que està enfadat, Charles?
- Charles: No t'ho sabria dir. Els francesos tenen un caràcter complicat, John.
- Director: Sou uns anglesos miserables!! I com se us ha acudit d'escriure que els pastorets estaven a les calderes d'en PETER BOOTER? (*cridant més*) Qui és en PETER BOOTER?!! (*alleujant-se de cop*) Però tranquil... No t'atabalis...
- Getsè: (*Amb accent d'estranya*) Els francesos... tata-timba xup-xup elis-elis pum-pum
- Assistent: No es posi nerviós, senyor director. Tot es pot solucionar.
- John: Escolta, Charles.
- Charles: Sé el que estàs pensant, John. Els francesos no entenen en absolut l'humor anglès, John.
- John: És exactament el que et volia dir, Charles.
- Charles: Ho sé, John.
- Director: Vaig dir-vos que escrivíssi els pastorets!! No una comèdia anglesa!!
- John: Em pensava que havíem d'escriure la Innocentada, Charles.
- Charles: Hem sigut massa innocents, John.
- John: Innocents per pensar que els agradaria una comèdia anglesa, Charles.
- Charles: Però jo em pensava que havíem d'escriure la Innocentada, John.
- John: Hem sigut massa innocents, Charles
- Charles: Innocents per pensar que els agradaria una comèdia anglesa, John.
- John: Però jo, em pensava que havíem d'escriure la Innocentada, Charles.
- Charles: Hem sigut massa innocents, John...
- Director: (*Fora de sí*) Si no els feu callar, els mataré!! Juro que els mataré!! (*L'agafen entre la infermera i l'os panda, al costat l'assistent el calma*)
- Assistent: Calmis senyor director... El soroll de les ones...
- Director: N'estic tip de les ones!!!! En aquests dos se'ls haurien d'emportar les ones!!
- John: Has estat a Bristol, Charles?
- Charles: I tan, John. Allà en dies plujosos les ones espeteguen de mala manera, John.
- John: Has estat mai a Bristol en un dia plujós, Charles?
- Charles: No, John. Però a Bristol, si el vent és prou fort, les ones espeteguen de mala manera, John.
- John: Has estat a Bristol un dia ventós, Charles?
- Director: Em tornaré boig!!!
- Assistent: Tranquil... estem a la muntanya... no fa vent, ni pluja, ni hi ha ones... Tot és tranquil... (*El director s'asseu en una cadira i es tranquilitza*)
- Infermera: Li vaig a buscar alguna cosa per calmar-li els nervis?

Assistent: Si, li anirà bé. (Al director) Ja està tot, senyor director. Ara, ens aixecarem... a poc a poc (el director s'aixeca) i continuarem amb l'assaig...

Infermera: (Torna a entrar amb un caixa) Què vol? Una piloteta per apretar, un tranquil·litzant, un valium, una infusió de marialluïsa,...(De cop treu unes calces) I això? Bé això... no hauria d'estar a aquesta caixa!

Director: (Es torna a deixar caure a la cadira) Ah!!! (Gemega) Em voleu mal, voleu que em mori aquí mateix d'un atac de nervis...(s'aixeca de cop) Heu fet un complot per assassinar-me malparits!!! (Va assenyalant i apartant-se de tothom, histèric, després es desmaia).

Ós panda: És mort?

Lluquet: Bé sembla que es belluga...

Rovelló: Potser només ho fa veure

Infermera: Vols dir que fa veure que es belluga?

Rovelló: No, que fa veure que és mort...

Assistent: Però que no veieu que això és greu?? (S'agenolla al costat) Hi ha algun metge a la sala?!

Infermera: Jo sóc infermera, deixeu-me passar. (Aparta a tothom, es posa al costat del director.) ... Digui 33!! (Esperen callats)

Assistent: Com vols que et contesti ximpleta? S'ha desmaiada!! Vinga, tu i tu ajudeu-me a posar-lo a la cadira. (El fan seure) Nati, queda't amb ell. Hem de continuar l'assaig.

Ós panda: Però no tenim director.

Assistent: Ens haurem d'espavilar sense ell. Tenim poques hores.

Ós panda: Puc fer de director? (Abans que ningú respongui, parla en Pere)

Lluquet: Ai, que patirem!

Pere: Jo tinc un dubte....

Assistent: Què vols ara Pere? Vinga que tenim molta feina...

Ós panda: Digues Pere, que jo, com a nou director, et puc solucionar els dubtes...

Assistent: Ningú t'ha dit que siguis director!!

Ós panda: Però ningú m'ha dit que no ho siguis! Què vols Pere?

Pere: Que l'última escena...

Assistent: Així no es pot treballar! Que tothom es prepari per el seu paper, que comencem de nou!

Ós panda: Puc fer el paper de director?

Assistent: No! No pots fer el paper de director! El director no és cap personatge!!

Lluquet: Jo, si no hi ha director, me'n vaig cap a casa, que ja tinc prou feina.

Rovelló: Espera Lluquet, que vinc amb tu!!

Getsè: Apa-siau, que vull Nyam-Nyam i nyaca-nyaca!!

Assistent: Aquí no se'n va ningú! Falten 10 hores per l'estrena!

Pere: Jo continuo tenint un dubte...

Infermera: Em sembla que ja torna en sí!

Ós panda: Llàstima! (Tothom se'l mira)... Vull dir que.. quina llàstima que no s'hagi despertat abans! (El director gemega)

Infermera: A veure si ja està despert... (Se li acosta a l'orella) Digui trenta-tres!!!

Director: (S'aixeca de cop, espantat) On sóc? Estic mort?
 Rovelló: Voleu dir que no ho fa veure tot això?
 Director: Quin crac tu! Vols dir que ara fa veure que s'està despertant, però que en realitat encara està desmaiat? Aquest home és molt bo!
 John: Un vegada, Charles, estava prenent el te i em vaig pensar que m'havia mort.
 Charles: Què t'ho va fer pensar, John?
 John: Que al rellotge no marcaven les 5, Charles.
 Charles: Imagino que devia ser traumàtic, John.
 John: I tan, Charles. Llavors vaig dir "Em sembla que m'he mort, Arthur".
 Charles: I que va fer l'Arthur, John?
 John: Va anar fins al rellotge, i va donar corda, Charles. (el Director gemega)
 Assistent: (Obre pas) Està bé senyor director?
 Director: Si... bé... què ha passat?
 Pere: Tinc un dubte sobre la Innocentada...
 Director: Innocentada? (Se n'adona de tot) Valga'm Déu!! (Es mira al rellotge) Falten 10 hores!!! Ens hem de posar a la *labour!* A veure, què ens falta per assajar?
 Pere: Jo tinc una pregunta referent al guió... (S'acosta amb el guió)
 Director: Perfecte, Pere! Tu que tens el guió a mà... diga'm per on passàvem.
 Pere: A veure, estic una mica descol·locat... Havíem acabat amb una olla...
 Director: Exacte! L'escena de les calderes. Quina escena ve ara?
 Pere: (llegeix) *El diablo a las puertas del cielo*
 Director: No recordo aquesta escena... com començava?
 Pere: Si (s'aclara la gola, llegeix teatralitzant)

*Mirad,
 mirad por este balcón,
 y alcanzaréis lo que va
 desde un convento de monjas
 a una quinta de don Juan.*

Director: A veure, Pere. No sé si m'hauria d'enfadar amb tu... o no... (ara cridant)
 Perquè no sé si ho fets expressament o què!!!!
 Pere: Jo ja fa estona que deia que tenia un dubte...
 Director: Quin és aquest dubte?!
 Pere: Que... hem quedat que fèiem la Innocentada, no?
 Director: Sí, Pere! És clar que fem la Innocentada!! Abans ja n'hem parlat de tot això!
 No fem Don Juan Tenorio, fem la INOCENTADA! Llavors quin és el dubte?
 Pere: Que jo ja ho veig que fem la Innocentada, i ja he entès que no estem assajant Don Juan Tenorio... Però llavors he pensat que... Si no estem assajant Don Juan Tenorio,... perquè m'heu donat un guió que posa (el llegeix) Don Juan Tenorio?
 Director: No ho aguanto més!! Sou una colla de...

Assistent: Estem a la muntanya... els ocells fan piu-piu...
 Getsè: Zum-zum, tata, Piu-piu
 Director: Què diu aquest ara?!!! Tranquil... no passa res, només és estranger...
 Assistent: Diu que així no es pot treballar.
 Getsè: Zum-zum, nyaca-nyaca.
 Assistent: Que per fer això se'n torna cap a Estranja.
 Getsè: nyaca-nyaca-piula, puf-puf, nyigui-nyogi
 Director: I ara què ha dit?
 Assistent: No té massa sentit... No cal que fem cas de tot el que diu ara!!
 Director: Porta això! (Li agafa el llibret de traducció i llegeix) El director ha de tenir un bon paquet per aguantar tota aquesta colla... (Tanca el llibre a poc a poc i es prepara per enfadar-se, tothom ho espera)
 Assistent: Veu, no cal fer-ne un gra massa...
 Infermera: Ara no en fem una muntanya...
 Ós panda: Això mateix, val més que ens ho agafem seriosament!!

(Tothom es mira l'ós panda)

Ós panda: Però... una mica de conyeta sempre va bé...
 Director: A veure, estem perdent miserablement el temps! Aquest paio parla amb una llengua bàrbara que no entén ningú, tinc un apuntador que no té el guió que toca i un noi vestit d'ós panda que només diu vajanades! Com voleu que no em torni boig!! (pausa) Però no ens posem nerviosos... Si treballem tot sortirà bé. Per començar... Algú sap qui té el guió de la Innocentada per saber on passem?
 Pere: Jo només tinc aquest de Don Juan Tenorio... potser els guionistes...
 Director: Si, els guionistes... (A Charles i John) Vosaltres dos teniu el guió?
 Charles: Quan va estar acabat, recordo que el vas desar al calaix, John.
 John: Després d'això, diria que el vas agafar i el vas dur a la impremta, Charles.
 Charles: Però la impremta de William estava tancada per defunció, John.
 John: No s'havia que s'havia mort en William, Charles.
 Charles: No s'ha pas mort, John. Estava tancat per defunció de la clientela, John.
 John: Però llavors recordo que me'l vas tornar a mi, Charles.
 Charles: I tu el vas donar a la Dorothy, John.
 John: És veritat, Charles. Però ho vaig fer perquè el donés a l'Arthur, Charles.

(L'Arthur entra amb la safata del te, amb un guió i el porta al director)

Director: Gràcies. Bé, doncs, comencem. A veure... després de l'escena de les calderes. Toca l'Escena X: L'anunciació dels pastors. Vinga tothom a punt!!

[El director marxa, el segueixen Getsè i l'assistent. Charles i John marxen tot parlant]

Lluquet: Va, anem cap al camerino, que hi tornem d'aquí 5 minuts.
Rovelló: Algú ha pensat amb el regal d'en Jepó?
Lluquet: Si, al final li regalem el iat.
Infermera: No, no. Després vam pensar que no li era massa útil, perquè no té cap port on aparcar-lo. El vaig penjar a l'ebay i l'hem canviat per un cotxe.
Lluquet: Doncs és molt millor el cotxe. Però en Jepó té permís de conducció?
Infermera: (Es pega al cap) Ho sé, sóc una ximpleta!!
Rovelló: No passa res Nati, el podem tornar a canviar!

[Entra Miquel corrent, arriba tard a l'assaig]

Miquel: Ho sento, ho sento,... arribo tard a l'assaig. Quan comencem l'escena de les Calderes?
Lluquet: Ja l'hem acabat d'assajar l'escena de les Calderes.
Miquel: I com ho heu fet sense mi? Qui s'ha ficat a dins la caldera?
Lluquet: Hi havia una tetera.
Miquel: Una tetera? (molt sorprès)
Rovelló: Sí, una tetera, amb te.
Miquel: (Al públic) Carai, aquest any tinc servei de bar i tot.
Rovelló: No, però, el te era dels anglesos.
Miquel: Te anglès! No podia ser te de menys qualitat per una estrella com jo. Bé, digueu-li al director que després, en comptes de te, m'hi posi un *nespresso*.
Lluquet: (Amb posat interessant) *Nespresso*, *What else?*
Miquel: Amb un Nespresso ja faig, gràcies.
Rovelló: (A Lluquet) Em sembla que no ha entès la broma Lluquet. (Alt) Nosaltres anem tirant cap al camerino, que em de sortir a escena d'aquí poc.

(Lluquet i Rovelló marxen)

Miquel: Ei, però que m'hi posi una mica de sucre, eh al *Nespresso*?

(Entra l'arbre)

Arbre: Perdona, has vist el director? Li volia comentar un nou dubte que m'ha sorgit sobre el personatge. Res, només és un matís però crec que pot ser un punt clau per entendre els motius que condueixen al meu personatge a actuar de la manera que ho fa. Crec que és important que un dels principals protagonistes, com ara jo, tingui en compte tota la complexitat del personatge.
Miquel: No l'he vist. Jo també el buscava, pel tema del servei de bar,... que no m'ho han acabat d'encertar amb el te...
Arbre: (Sense fer-li cas, marxant) És clar que... de fet, endinsant-me en la seva psicologia... Potser hauria de mostrar-me amb una expressió més ferma...
Miquel: (Seguint-lo) Però a tu també ten donen de cafè? O només és per a mi?

ESCENA VII: ESCENA EXTREMADAMENT ANGLESA

[S'obra el teló. Hi ha una taula a l'escenari, amb tots els pastors (Anam, Jepó, Joanoi i Marta si en tenim). Tots porten bombí i monocle, i un d'ells llegeix el Roma Times. Entra un cambrer molt elegant amb una safata amb una tetera, una gerra de llet i quatre tasses (amb culleres, platets i sucre). Ho deixa sobre la taula i se'n va. La Marta es posa primer la llet i després el te. Els altres s'escandalitzen (parla tothom amb accent britànic).]

Joanoi: My God, Marta. Això és una vulgaritat. Tothom sap que el te va abans que la llet. No siguis ordinària.

Marta: No, no, no. You're absolutament equivocat. Hi ha estudis científics de la universitat de Cambridge que demostren que el te conserva millor les propietats si es tira primer la llet.

Anam: La Universitat de Cambridge!? My God, si ens creiem això, què és el següent, fer cas a un científic francès!? Tot el que no surt de la Universitat d'Oxford no pot ser pres seriosament, com el que surt dels que defensen que primer va la llet abans que el te. Dóna'ns un cop de mà, Japan.

Jepó: A mi el te m'agrada sense llet.

(En Joanoi treu una pistola i li dispara un tret a Jepó, que cau a terra).

Joanoi: Si hi ha una cosa que casi odio tant com els francesos, els alemanys i els francesos i alemanys junts és la gent que pren el te sense llet. Que poc civilitzat!

Anam: Per cert, Joanoi, has vist que la filla de Lady Anne i Lord Joaquim es casa amb l'Earl Richord de Gloucoster? Serà una cerimònia que farà l'arquebisbe de Canterbury. Serà digne de veure.

Joanoi: Mentre no es casi amb un plebeu, no problem. Ja vam tenir prou disgustos amb el Princep Charles.

(Segueixen bevent te com si res. Entren Lluquet i Rovelló i comencen a passejar abans d'arribar a la taula).

Joanoi: Mira, forasters.

Anam: Yes, es veu ben bé que no són de la Commonwealth.

Marta: Oh! Aquell d'allà (Lluquet) is so handsome and nice. Li demanaré sí es vol casar amb mi per poder mantenir relacions carnals.

[Lluquet i Rovelló s'acosten. Parlen amb accent francès].

Lluquet: Bon dia, senyors. Anem bé per anar a Jerusalem.

Anam: (a pastors) Bah! Spanish. L'únic que val la pena del seu país és Gibraltar.

Joanoi: Però si és nostra.

- Anam: Precisament per això.
- Rovelló: Ep, un moment, aquí ni "Spanish" ni històries. Nosaltres només intentem anar a veure el pròxim orient abans que l'imperi britànic desestabilitzi la zona degut a la colonització i que la posterior descolonització un cop acabada la segona guerra mundial causi guerres post-colonials entre jueus i palestins.
- Jepó: (aixecant el cap des de terra) Sí, a l'Índia la situació serà igual i acabarà amb la secessió de les zones del país amb majoria musulmana, que esdevindran Paquistán i Bangla Desh.
- Joanoi: (torna a disparar a Jepó) Tu calla, que ja estàs mort. Si el que voleu és anar a Jerusalem ja hi sou. Això és el bar del temple. D'aquí un moment començarà el casament de Lady Ma amb el Prince Richard.
- Rovelló: Lady Ma?
- Joanoi: Yes, en realitat és Maria de Netzeret, també anomenada princess Mary, però ens agrada abreviar el nom de les nostres princeses. Total, com que no duren gaire així no ens hem d'aprendre el nom sencer.
- Lluquet: Un procediment interessant. Però el fet de ser republicà amb ascendència francesa fa que en comptes de decapitar les paraules prefereixi decapitar-los directament.
- Anam: My god, gavatxos. Donem-los una lliçó.

(S'aixequen i agafen els paraigües per pegar-los. En Lluquet i en Rovelló entren corrent al temple, ignorant al guàrdia. Els altres el persegueixen).

(Entra Satanàs, en aquest cas, un ós Panda).

- Ós panda: Merde Alors! Tous van a aquest estúpid marriage. Però ho impediré. Ara mateix entro i sabotejo la cerimònia (travessa l'escenari fins on hi ha el guàrdia, Miquel, que com a guàrdia britànic no s'immutarà en tota l'estona). Que faries el favor d'apartar-te? A vas de xulo, eh? Suposo que deus voler la invitació, doncs no la necessito, sóc molt poderós, jo; i molt ric, et podria fer molt ric, saps? Només cal que em deixis entrar i et concediré tot el que vulguis. (s'espera 3 segons, i continua en veure que no s'immuta). Merde, no hi ha manera. Ja veig que no aconseguiré subornar aquest funcionari públic, això no és Espanya, aquí c'est plus difficile. (Desesperat fa veure que li clava un parell de cops de puny, però tampoc s'immuta. Al final, s'allunya enfadat i vençut).

(Tant bon punt Satanàs ha marxat entren dues persones més, ignorant el guàrdia, que segueix sense immutar-se. Tampoc ensenyen cap invitació).

(Teló)

[Continua l'escena anterior, aquest cop dins el temple, on hi ha Simeó al costat de Maria, que està agenollada]

Maria: Sento que mon cor s'arbora
en flames de sant amor,
i mon rostre s'acolora,
de benaurança i temor.

Simeó: Com quan primavera bella
s'atansa, i ocells i flors,
els uns amb sa cantarella,
els altres amb ses olors,
anuncien que ve ella
per alegrar tots els cors;
així vós, casta donzella,
santa arca dels sants tresors,
en vostra ànima novella
s'hi anuncia amb grans claors
l'hora santa dels amors.

Maria: Collons, quin rotllo. Ni que ho hagués escrit James Joyce, aquesta escena és infumable.

Simeó: Sí, els guionistes encara no han acabat d'adaptar-la, i hem hagut d'agafar una versió de finals del segle XIX. Mira, ja la tenim aquí.

John: (entrant amb John) Ja tenim els guions, oi Charles?

Charles: Jo diria que sí, John.

John: Els hi hauríem de donar, oi Charles?

Charles: Crec que sí, John (els hi donen el guió).

John: Ara hauríem de marxar, oi Charles?

Charles: Això és el que penso, John (els dos se'n van).

(Fan un cop d'ull als guions i comencen a actuar. Tenen accent anglès)

Simeó: Germans, ens hem reunit aquí per unir en sant Matrimoni Lady Mary i l'Earl Richard de Gloucoster en sagrat matrimoni. Però com que hem de fer veure que han estat escollits pel senyor, que entrin els pretendents.

(Entra Richard i tot seguit entren Lluquet i Rovelló perseguits pels pastors que els volen pegar amb els paraigües. Veient que estan en un lloc públic, intenten dissimular).

Maria: Em temo que el príncep Richard no m'estima..., Simeó Lafaiet, et faré una proposició. Escapem-nos junts amb la meva lumisine, està aparcada a l'entrada, et prometo que no te'n penediràs.

Simeó: Això si que no m'ho esperava... Ja m'imagino el New York Times de demà: Pastor Anglicà de 15 anys es casa amb la Princesa Lady Ma de Gales!! No perdem el temps maca, ens espera una vida de somni!

(Marxen junts de l'escenari, se sent una soroll de frens de cotxe i accident)

En aquest moment interromp el director.

Director: (accent francès) Oh là là! C'est incroyable! És el pitjor guió que he vist en ma vie. Que vinguin els guionistes! Ara!!!

(Entren Charles i John i es situen davant del director)

Director: Sou el grapat d'inútils més gran des que els socialistes francesos estaven a l'ajuntament de París. I a sobre anglesos ignorants. Fora de ma vista, no us vull tornar a veure més, esteu despatxats.

(Sense immutar-se en Charles i en John comencen a marxar)

Charles: És very desagradable, oi, John?

John: Jo també ho penso, Charles.

Charles: Tots els francesos són així, John?

John: Yes, encara estan ressentits per la batalla de Waterloo.

(Mutis)

Director: D'acord, pas de problem. Encara ens queden... DIX HORES PER L'ESTRENA!!! Merde, alors! I no tenim ni guionistes ni guió. On trobo jo ara uns guionistes per l'obra.

Assistent: (fullejant unes pàgines grogues) Miri, monsieur director. Aquí hi ha uns senyors que diuen que són guionistes, i no sembla que siguin anglesos!

Director: Fes-los passar, ràpid.

(Entren Charles i John, però vestits de russos).

Charles /Mijail: Uz zaludo, camarrada dirrector. Al zeu zerrvei.

John/ Boris: Da! Enz ppresentarem. Jo zer Borris, i el meu camarrada zer Mijail.

Assistent: (Al director) Aquests guionistes em sonen, segur que són russos?

(Sonen unes campanades, que indiquen clarament que són les cinc).

Mijail: Ezcolta, Boris. Zon lez zinc. Ez l'horra del Vodka.

(Mijail es treu una ampolla de vodka de sota la jaqueta, entra el cambrer amb una plata amb dues tasses, dues culleres, una sucrera i una gerra de llet. Mijail posa vodka a les tasses i Boris la llet)

Mijail: Sucre, Boris?

Boris: Da, Mijail.

(acaben de servir tot, posen l'ampolla a la plata i es despedeixen del cambrer)

Boris: Gràtzies, Vladimir.

(el cambrer saluda a l'estil rus (veure Miguel Strogoff, el correu del Tsar) i se'n va)

Assistent: Tinc la lleugera sensació que, en efecte, són russos.
Ós panda: Veniu, furies de l'infern, i que s'esberli la Terra!

(entren les fúries vestides de milicians o brigadistes, cantant la internacional)

Fúries: Amunt! els damnats de la terra.
Amunt! els qui pateixen fam.
La força pel dret és vençuda,
s'acosta el bell temps de la pau.

Del passat, esborrem misèries.
Legió esclava, amunt! Amunt!
La terra serà tota nostra,
No hem estat res i ho serem tot!

TORNADA
És la lluita darrera,
agrupem-nos germans.
La internacional serà
la pàtria dels humans! (bis tornada)

Ós panda: Però què feu, ignorants. Des de quan les meves fúries són marxistes. Tanta feina creant el capitalisme i he estat traït pels meus.

Fúria 1: Calla, explotador. Ja és hora que el proletariat infernal es reveli contra els opressors que han dominat l'infern i la terra des de fa generacions. Per això ens hem unit en el Partit Unificat Trotskista Antisemita.

Ós panda: És a dir, el PUTA.

Fúria 2: No banalitzis la situació, burgès ignorant.

Fúria 3: Des del P.U.T.A. (diu les lletres, no puta) considerem arcaica la fórmula que les ànimes dels justos pertanyin al cel i la dels pecadors a l'infern. Estem farts de tractar amb atracadors, lladres, fornicadors, advocats i polítics. Per tant, exigim immediatament l'abolició d'aquest bipartidisme burgès cel-infern i la creació de la propietat col·lectiva d'ànimes.

Fúria 4: A més, estem farts dels estrats socials que s'han creat a l'infern. La classificació de fogainers, fúries i nobles és absolutament arcaica i anacrònica. Per això demanem l'abolició de les classes socials, que Llucifer perdi el títol de príncep de les tavernes i que tu no et facis anomenar mai més "rei de l'avèrn".

A partir d'aquí tots passaríem a ser camarades de l'exèrcit roig (que consti que el color vermell ens segueix agradant).

Ós panda: Les vostres reclamacions són ridícules. No em podeu obligar a fer res d'això.

Fúria 5: Ja ho veuràs. En aquests moments els nostres camarades ja estan treballant en la creació d'un sindicat que unirà tots els proletaris de l'infern en contra dels opressors.

ESCENA VIII: ELS CANTANTS D'HAVANERES

- Director: (*eixugant-se la suor*) Molt bé, nois. Això està força bé. Fem una pausa de cinc minuts.
- Assistent: (*als actors*) Ja ho heu sentit, cinc minuts de descans!
- Director: (*a l'Assistent*) Porta'm una til·la, si us plau.
- Assistent: Una altra vegada? A vostè no hi ha qui l'entengui!
- Director: (*nerviós, contenint-se*) He dit *una til·la* no un *Atil·la rei dels huns*. Ho entens?
- Assistent: Ara mateix no hi *atil·lo*.
- Director: (*crida*) VULL TIL·LA, ET QUEDA CLAR?! VULL TIL·LA!! VULL TIL·LA!!
- Assistent: De seguida, senyor (*Es retira*).
- Arbre: (*s'acosta sigil·losament al Director, preocupat; porta el seu guió a la mà*): Dispensi, senyor. Li voldria comentar algun dubte que tinc sobre el meu personatge... Ja fa dies que hi vaig donant voltes però no he aconseguit aprofundir en la seva psicologia tant com voldria...
- Director: Dignes, de què es tracta?
- Arbre: (*mira el seu guió*) El meu guió és molt obert, deixa molt lloc a la creativitat de l'actor; de fet, consisteix en una dues frases (*Llegeix*): "*S'està quiet durant tota l'obra i no diu absolutament res. En el cas que es cregui oportú es pot prescindir d'aquest personatge o bé substituir-lo per un tronc de fusta qualsevol.*" Així que ho vaig llegir, vaig veure clar que l'autor volia representar en mi l'arbre cartesià del coneixement; però, com ho faig notar això al públic? Em penjo una boleta?
- Director: (*acomiantant-lo*) Ho trobo molt encertat, pengi's una boleta.
- Arbre: (*impressionat, mentre es retira*) Aquest home és un geni... Impressionant..., impressionant.
- Director: Mare de Déu, quina *pandilla*!
- Ós panda: On?, On?
- Infermera: (*a l'Ós panda*) Què és l'arbre cartesià del coneixement?
- Ós panda: (*a la Infermera*) Una boleta.
- Infermera: (*a l'Ós panda*) Això és mentida, oi?
- Ós panda: (*a la Infermera*) Sí, és una bola.
- Director: (*a part*) I el grup de Nadales que ha de venir on és? Encara no ha arribat? Això és terrible, l'Abanicu farà un ridícul espantós demà..., tot surt al revés: els actor han acabat de tornar-se idiotes definitivament, falten personatges...
- Apuntador: Senyor, els cantants del grup de nadales s'estan esperant. Els faig passar?
- Director: (*s'esperança*) Gràcies a Déu, no tot està perdut! Sí, i tant, fes-los passar. I com es diu aquest grup de Nadales?
- Apuntador: (*mentre es retira*) Els Pescadors de Sant Feliu Sasserra.

[*Entra la Paqui, en Tòfona i en Marianom, van vestits de grup d'havaneres, al darrera l'Apuntador.*]

Mariano: Bo..bo...bona ni... nit. Som els Pe...pe... pescadors de Sant Fe... Fe... Sa... sa... sa... Sasserà i som ma... mari... mari..., mari... mariners.
Apuntador: Però si no hi ha mar a Sant Feliu Sasserra.
Tòfona: *(a Mariano)* De debò? Acaben d'engegar-nos el negoci enlaire, Mariano.
Paqui: *(dóna un cop al cap a Mariano i Tòfona)* Sou tots una colla d'estúpids! Ja us deia jo que per molt que ens haguéssim comprat una barca i una xarxa sense mar no podríem pescar!

[*Entre l'Arbre amb una boleta penjada, va tot cofoi.*]

Arbre: Bones tardes.
Tòfona: Qui és aquest?
Paqui: No ho sé..., per la boleta diria que deu ser l'arbre cartesià del coneixement.
Director: Com es diuen?
Paqui: Jo sóc la Paqui.
Charles: Lord Bacon va comentar-me que existeixen botigues on venen aquest tipus de dones, John.
John: Molt em temo que tens mal entès el concepte de *botiga de paquis*, Charles.
Tòfona: Jo en Tòfona.
Mariano: Em dic Mariano, per servir-los.
Director: Però no era tartamut vostè?
Mariano: Ho estic deixant.
Director: I canteu nadales vosaltres, oi?
Tòfona: *(a Mariano)* Nadales? No es deia havaneres allò que fèiem?
Mariano: *(a Tòfona, estranyat)* De debò? A mi sempre m'havien dit que fèiem pena.
Paquita: *(dóna un cop al cap a Tòfona i Mariano)* Voleu callar estúpids, més que estúpids?! Hem de dissimular, no veieu que si no ens quedarem sense funció? *(Al Director)* Doncs sí, i tant, cantem nadales.
Director: Fantàstic, fantàstic! M'alegro que almenys alguna cosa ens surti bé! M'agradaria, si no us fa res, que me'n cantéssiu una; més que res és per fer-me una idea del vostre estil...

[*Entra l'Assistent amb Joan Pau II.*]

Assistent: Aquí té, senyor.
Director: *(desconcertat)* Perdó?
Assistent: Que aquí té, el que vostè m'ha demanat...
Director: *(es comença a irritar)* Jo no...
Assistent: Com que no?! A vostè no hi ha qui l'entengui! Vostè m'ha dit claríssimament *(Marcadament)* "Vull til·la, vull til·la"; doncs aquí ho té: un Karol *Vull-til·la*. I ara no es queixi.
Director: *(perd el control de si)* Fora, fora de la meva presència!

[*Marxen l'Assistent i Joan Pau II.*]

Karol: (mentre surt) Però quin pavo menys enrotllat, no?
 Assistent: Sí, la veritat és que...
 Karol: És un *plasta* de collons.
 Getsè: Ziu taca-taca zasca pum.
 Ós panda: (a Getsè) Tens raó, un gag patètic.
 Getsè: Miau.
 Ós panda: He dit un gag patètic, no un gat patètic.
 Director: (profundament indignat. Als del grup d'havaneres) Si em permeten vaig a parlar un moment amb el meu assistent, de seguida estic per vostès (Marxa amb l'Assistent).
 Mariano: Però què fem ara?
 Tòfona: Si no sabem cap nadala...
 Paqui: Haurem d'improvisar.
 Tòfona: Però què vols anar a improvisar, Paqui, si només sabem *El meu avi*?
 Paqui: Vols callar, Tòfona?! Hi ha vegades que sembles tocat del bolet.
 Director: (entrant) Ja sóc aquí, quan vulguin poden cantar.

[Fosc total.]

Veü en off: Aquesta interrupció és totalment prescincible.

[Llum anterior. Els actors continuen com si res.]

Paqui: De seguida...
 Tòfona: (a part a Paqui) Què fem?
 Paqui (a Mariano i Tòfona) Vosaltres seguiu-me, ho heu entès?
 Tòfona: (a Paqui) Al principi canto jo sol, què vols que digui? No ho veus que una cançó que comença dient *El meu avi va anar a Cuba, a bordo del català* no pot ésser una nadala...?
 Paqui: (pensant ràpid, a Tòfona) Digues... *El meu avi va anar a Betlem, amb un porró a la mà*. Els altres ja procurarem seguir-te.

[Tòfona agafa la guitarra. Canten la següent lletra amb el ritme d'*El meu avi*.]

Tòfona (nerviós):
 El meu avi va anar a Betlem
 amb un *putot* alemany

Paqui (a part): Això ja no ho arregla ni Déu...
 Tòfona (pensant la lletra i la rima):
 una grandíssima porca,
 d'aquelles que tan hi van.

Paqui (*volent arreglar-ho*):
Sant Josep i la Maria
i catorze mariners
els reberen plens de joia

Tòfona (*pensant, amb gestos obscens*):
sobretot Sant Josep.
Mariano:
I quan el meu avi arribà al portal
els nois de Calella se l'estaven...

Paqui (*dissimulant*): No!

Tòfona:
Ai, ai...

Mariano:
... mirant.
Mans a la ...

Paqui (*dissimulant*): No, no!

Mariano: ... butxaca solien posar, solien posar.
Tots: Visca el meu avi, i el putot alemany!

Tòfona: Bon Nadal!

Director: (*indignat*) Facin el favor de marxar immediatament abans no senti el terrible impuls de tallar-los el cap a tots, arrancar-los els pebrots i penjar-los pels mugrons al cim de la torre Eiffel! Fora, fora!

[*Els cantants d'Havaneres es retiren.*]

Mijail: No és un mal pla per un dissabte sortint de l'òpera oi, Boris?
Boris: Fes-me pensar que quan sortim d'aquí compri un bitllet cap a Paris, Mijail.

ESCENA IX: ELS GUIONISTES RUSSOS I EL DIRECTOR

(Al mig de l'escenari hi ha asseguts Charles i John en una taula, llegint el diari.)

Charles: Has vist que publica avui el Times, John?
John: No m'ho diguis, un altre escàndol de Wikileaks, Charles?
Charles: Més o menys, John, no t'ho creuràs.
John: D'acord. En aquest cas no cal que m'ho diguis, Charles.
Charles: Perquè no vols que t'ho digui, John?
John: Perquè no m'ho creuré, Charles.
Charles: I perquè no t'ho hauries de creure, John?
John: Perquè m'has dit que no m'ho creuria, Charles.
Charles: Era només una manera de parlar, John.

[Pausa]

John: Em podries prestar el Times, Charles?
Charles: No ho deus dir seriosament, John. Em podria contracturar l'espatlla.
John: D'acord, John. Almenys digues què es diu avui de wikileaks, Charles.
Charles: És força sorprenent, John. Han decidit obrir-se a nous mercats.
John: Què vols dir, John. A qui espien ara?
Charles: Han decidit obrir-se a nous mercats de veritat, John. Obren una parada al mercat de Trafalgar Square.
John: I vols dir que tindran èxit, Charles?
Charles: I tan, John. No tenen competidors pel que fa a les xafarderies del mercat. Ni tan sols la peixatera els hi pot fer ombra.
John: Ja m'ho imagino, Charles.

(Entra el director i l'assistent)

Director: Senyors, hauran de posar-se mans a la feina! Ja saben que els antics guionistes van escriure una merda de guió, amb un ridícul humor anglès que no hi havia qui ho entengués. Han acabat d'escriure l'escena de l'engany de Getsè?
Mijail: Com ho tenim això, Boris?
Boris: Molt ben encaminat, Mijail. *(Pausa)*
Director: I el guió, on és?
Mijail: Què n'has fet del guió, Boris?
Boris: L'he deixat sobre la taula, Mijail.
Director: *(Enfadat)* Em podrien fer el favor de donar-me'l, si no és demanar massa!
Assistent: Això, doneu-li el guió que ja anem prou tard!
Boris: Què et sembla si li dones el guió, Mijail?
Mijail: Tu el tens més a prop, Boris.

Boris: El guió o el director, Mijail?
Mijail: El guió, Boris.
Director: És igual qui me'l doni, però doneu-me'l d'una vegada!
Boris: Dóna-li el guió, Mijail, no m'agradaria que es posés nerviós.
Mijail: Ja té dit que tu el tens més a prop, Boris.
Boris: D'acord, Mijail. (S'aixeca de la cadira.)
Director: Per fi! Mira que se n'ha de tenir de paciència!

(Boris es doblega les mànigues minuciosament, i es treu un metre de la butxaca i mesura la distància del guió a ell)

Boris: Ho sabia, Mijail. Tu estàs més a prop del guió que no pas jo.

(Es torna a asseure)

Director: (Es posa les mans al cap) Em faran tornar boig!! Dona'm el guió!
Assistent: Jo?
Director: Si, tu! Qui vols que me'l doni, ja has vist que no anirem enlloc amb aquest parell.
(L'assistent va cap a la taula, es mira el guió una mica de lluny)
Assistent: És veritat que el tenia més a prop ell que no pas ell!
Director: Mare de Déu! Com voleu que me'n surti amb tots aquests inútils! *(Va cap a la taula i agafa el guió ell mateix)*
Mijail: Ho veus, Boris? No calia pas que ens moguéssim.

(Es llegeix una mica el guió)

Director: Escena XII, l'Engany de Getsè... Espero que hagueu tingut una idea ben original, realment ens fa falta un miracle perquè tot això surti bé.
Boris: Creus que vam tenir una bona idea, Mijail?
Mijail: Vam tingut una gran idea, Boris.
Boris: Doncs espero que aquesta gran idea... fos una gran idea, Mijail.
Mijail: Serà la idea més brillant des que el príncep Harry va decidir anar a una festa de disfresses vestit de soldat Nazi, Boris.
Director: Va, anem fer feina. Crida els actors que provarem com surt això.
Assistent: De seguida.

(Tots dos marxen de l'escenari)

ESCENA X: L'ENGANY DE GETSÈ

[Isabeló està fora la casa, brodant. Entra primer Lluquet i després Rovelló]

Lluquet: Si no t'afanyes, no hi arribarem mai a Moscou!
Rovelló: Espera'm Lluquechenko. Aquest fred de la siberia em matarà.
Lluquet: (Veu Isabeló) Ho has vist Rovallonotsky?
Rovelló: És la filla del Tzar, anem-hi!
Lluquet: Com que anem-hi, l'he vist jo primer! (A Isabeló, fent una reverència) Bon dia princesa Anastasia...
Isabeló: (Amb una mica de menyspreu) Bon dia, humils ramaders
Rovelló: (A part) Sempre fa igual, les vol totes per ell! Què hi farem... (A Lluquet) Me'n vaig a donar un tomb, eh? Que no voldria destorbar!
Lluquet: Això, Rovallonotsky, ja ens veurem. (A Isabeló) Què us porta estar aquí a fora, amb aquest fred siberià, si podríeu estar a casa a la vora del foc.
Isabeló: (Una mica enfadada) Escolta pagès conservador, que ets dels que penses que les noies ens hem d'estar a casa?
Lluquet: I ara, no... només ho deia per vos... He pensat que deueu tenir fred, amb aquestes galtones tan vermelles...
Isabeló: Com t'atreveixes a dir que la filla del Tzar té les galtes vermelles?
Lluquet: Vull dir... que us he vist unes galtes tan boniques...
Isabeló: (A part) Típic dels homes, primer la caguen i després ho volen arreglar. (A Lluquet) Estic aquí per distreure'm, per no pensar amb el pare.
Lluquet: Problemes familiars?
Isabeló: Bé... és el pare que està capficat amb un deute pendent...
Lluquet: Ja... ja el comprenc... la hipoteca, oi?
Isabeló: No és ben bé això. Si de diners no ni falten, és un deute amb el diable el que el fa patir.
Lluquet: Si és el diable que em penso, no ha pas de patir. Jo el puc ajudar.
Isabeló: De veritat?
Lluquet: Si, si
Isabeló: Ho faries... per mi? (Es posa tendre)
Lluquet: Si... bé, per ell ho faria. Vull dir que és a ell a qui he d'ajudar.
Isabeló: (A part, indignada) Són més soques... No entenen mai el que volem d'ells, com si no fóssim prou clares! (A Lluquet) Vaig a cridar-lo, que segur que està content de saber que el seu mal té remei. Pare, pare!!

[Va a buscar a Getsè a la cabana. Getsè surt, continua parlant estarnja]

Lluquet: Excel·lentíssim Tzar... (Fa una reverència)
Getsè: Tata, conga zumbulubú, be-be, bo-bo, bi-bi.. bu-bu. Baaa.

[Lluquet i Isabeló es queden callats, esperant. Getsè, ho entén i es treu el diccionari]

Gestè: Em sembla que el meu mal, (mira el diccionari) és delicat.
 Isabeló: Lluquechenko diu que té la solució i sembla ser franc.
 Gestè: (A Lluquet) Vejam... has patit mai... nyac-nyac (assenyala cap a baix, a la panxa)
 Lluquet: Ah! Mal d'estómac!
 Getsè: No, no, no!! Vol dir que... (Fa que més o menys) Més avall!
 Lluquet: Voleu dir que patiu de...
 Isabeló: Però, pare, no era el deute que no us deixava dormir.
 Getsè: Uh... u-uu-ui el deute! (Mira el diccionari) Si només fos això!! Però també... (assenyala altre cop cap a baix, gest dolorós).
 Lluquet: És la pròstata que us fa patir?
 Getsè: Ah, a-aa (Fa que més o menys) si, si, si que va per aquí...
 Lluquet: Amb això no us puc ajudar... (Getsè gest decepcionat) Però per el diable he pensat amb un bon escarment.
 Isabeló: Que valent que és aquest pastor, oi pare?
 Getsè: Si, si... valent! (Mira el diccionari) Va-lent, va-lent... va...lent (Cada cop ho diu més a poc a poc, fent gest d'anar lent amb les mans).
 Lluquet: Vos deixeu-me la vostra samarra i la vostra barretina i jo us donaré la meva. (Es canvien la roba) Què m'hi assemblo?
 Getsè: Bu-bu, zasca-xisca, bum-bum!!
 Lluquet: Ja us ho havia dit que era una gran idea!

(Getsè es toca la panxa amb gest de dolor)

Isabeló: Na pateixis, pare, seu allà i descansa.
 Lluquet: Això, feu veure que dormiu, que jo m'encarrego de tot. Tu Anastasia quan arribi el diable, avisa'm, jo estaré a dins.
 Isabeló: Si home, l'esperes tu que jo no sóc cap dona de fer feines!
 Lluquet: Va dona, només et demano això....
 Isabeló: Bé... Ja ho veurem...

(Lluquet se'n va cap a dins la casa, torna a brodar. Entra Ós panda)

Ós panda: Pertot arreu haig de trobar aquest maleït Lluquet! Pel que vulguis destorbar-me, mano que dormis tan fort com un rus fart de Vodka i que res no et pugui despertar fins que la revolució hagi triomfat. (Veü la Isabeló) Qui ets tu?
 Isabeló: Sóc la filla del gran Tzar de Rússia, l'Anastasia.
 Ós panda: A ell buscava. Crida'l
 Isabeló: Qui li dic que el demana?
 Ós panda: Digues-li que hi ha aquell amic seu, en Lenin, el que va matar el llop.
 Isabeló: Vaig tot seguit
 Lluquet: Tan tranquil que ara dormia i em veniu a despertar.
 Ós panda: Suposo que em reconeixes.

Lluquet: No recordo bé vejam: ta cara m'és coneguda... A veure: aquests ulls... aquestes taques negres i blanques

Ós panda: Te'n vas recordant?

Lluquet: No encara... Jo diria que us conec... però ara no hi caic.

Ós panda: Acabem ja! Que l'hora del terme s'avança i se'm podries escapar.

Lluquet: El terme?

Ós panda: Si home, d'aquell deute de fa un any!!

Lluquet: Deute? Doncs, no recordo...

Ós panda: No eres pas tan romancer el dia que et vaig portar la pell del llop que es menjava el bestiar de tot Sant Petesburg.

Lluquet: Ah, si, ja recordo! Vull dir que ja vaig recordant... era un llop amb potes i un morro així de pam, i unes orelles molt llargues, amb cua i tot, i amb ullals...

Ós panda: Això; i també vas dir que fins el tron donaries...

Lluquet: Just! Que jo donaria el tron i fins acceptaria la maleïda revolució a qui em pogués lliurar la pell del llop, que es gosava menjar les ovelles del Tzar de Rússia! I tu vas ser, si no m'erro...

Ós panda: El qui te la va portar.

Lluquet: Si, si, vas fer una bona obra, perquè noi era un fracàs! Cada dia nyam, a terra! Una ovella a can pistracs!

Ós panda: Doncs ara vinc...

Lluquet: Ja ho suposo. Ara deus venir a cobrar.

Ós panda: Vinc cercar-te a tu i a portar la revolució a Rússia!

Lluquet: Però aquesta revolució.... ja l'aprova tot el poble?

Ós panda: L'aprovo jo, en Trotsky i tots els meus! I ja n'estem cansat de tanta paciència!

Lluquet: No et voldria agreujar; era sols una pregunta sense intenció de fer mal.

Ós panda: És que la mosca ja em puja un xic més amunt del bigoti!

Lluquet: (A part) Ara és el punt del migdia; d'aquí a mig minut, ja està. (Alt) Està molt bé, no m'hi oposo però m'has de precisar a qui busques, perquè encara el meu nom no has pronunciat.

Ós panda: És en va que t'escarrassis a fer-me prevaricar, perquè encara que passi l'hora, com que ja t'he reclamat en el moment just del terme, ja no et podràs escapar.

Lluquet: A poc a poc; jo et pregunto a qui busques.

Ós panda: Per les catiusques de Moscou! A tu et busco!

Lluquet: Falta el nom, per acabar.

Ós panda: A tu, *Nikolai Romanov*! Tzar de totes les Rússiaes, és a tu a qui cerco!

Lluquet: Nicolau? Doncs, noi, vas errat!! Jo no sóc el Tzar, ni ganes, ni ho seré, ni ho he estat mai!

Ós panda: És en va que ara m'ho neguis, la Revolució ja no té fre, i per més que t'escarrassis, et conec de fa un any, portaves la mateixa barba monàrquica.

Lluquet: Mira, veus aquesta barba? És llana de Sibèria, m'enetens?

Ós panda: Pels bigotis de Trotsky!! És en lluquet miserable!

Lluquet: Aneu amb compte a insultar.

Ós panda: No vull perdre temps, però et juro que aquesta me la pagaràs. Ara cal que cerqui el murri del Tzar i matar-lo a ell i a tota la família Romanov! On s'ha amagat?

Lluquet: No et molestis, si em vols creure, perquè ara res no hi podràs. La revolució ha fet fallida, perquè el terme ja ha passat, i ara ja és tard.

Ós panda: No hi fa res; en Nikolai Romanov devia haver-se aquí presentat.

Lluquet: Tu li has privat.

Ós panda: Jo? Absolutista mentider!

Lluquet: Tingues més urbanitat. Et dic que tu tens la culpa de que no hagi acuit a la cita perquè quan has arribat a dormir l'has obligat.

Ós panda: Balalaikes esclafades! Era el Tzar!

Lluquet: Res, noi ha estat una planxa que a tothom li pot passar. Vols un xic de Vodka, per fer passar el disgust?

Ós panda: Oh, la revolució ha fracassat! I la ràbia em crema de veure'm així humiliat!

(L'ós panda marxa furiós)

Lluquet: Ni tan sols ha volgut revenja; jo més no es pot demanar. Anastasia! Vine corrents! De pressa!

Isabeló: Què ha passat? I el pare, on és?

Lluquet: El Tzar Nicolau II dorm com un sant.

Isabeló: I el revolucionari Lenin, on és?

Lluquet: Se n'ha anat traient foc pels ulls i tot. No n'estava pas poc d'enfadat!

Isabeló: Bé prou que ho he sentit.

Lluquet: Ah; ho has sentit?

Isabeló: Com que m'he quedat escoltant darrere la porta del Palau, tot ho he sentit i de tot m'he assaebntat. (En to romàntic)

Lluquet: Ah, tafanera! (també romàntic)

Isabeló: Com goses dir tafanera a la filla del Tzar! Et faré tallar el cap! (li fa una bufetada, seguidament fa una veu dolça, forçada) Oi, Lluquet, que no et sap greu que t'hagi escoltat?

Lluquet: (S'aparta una mica espantat, i parla obligat) No, no, hi ara! No passa res!

Isabeló: (A part, en pla pija) Aquest homes són tan poc romàntics...Mira que costa poc fer-me contenta! (A Lluquet) Pensa que si no em fas feliç li diré al meu papa... I et tallarà el cap!

Lluquet: (mira el públic espantat i corre cap als peus d'Isabeló) El que em sabia greu és que no m'ecoltessis, cullerada de mel. Princeseta del meu cor...

Isabeló: (al públic, xula) M'agrada tan quan s'arroseguen als meus peus...

Getsè: On sóc? Estic somiant?

Lluquet: Ja està tot arreglat, papi!! Aquest pastor t'ha salvat d'aquests revolucionaris!

Getsè: De cert de ver-ritat?? (Mira el diccionari) M'esteu prenent els pels!

Lluquet: A ell si que l'hem enganyat!

Getsè: Oh, quina ale-ale-...gria, alegria! (Diccionari) L'ocellet està ben content!

Isabeló: I al pastor, pobre, que no li dieu res?
Getsè: Si, si... Dema-na-na el que vols..tu... del que tot... del que tinc. El meu palau de Sant Petesburg, la siberia, bu-bu tot, tot, tot teu, si vols, tu-tu si vo-vols.
Lluquet: Ni el vostre Palau em fa falta, ni vull extensions de boscos... El que sí us demanaria...
Getsè: Digues, que et donaré (diccionari) Un bon mastegot!

(Lluquet s'aparta una mica espantat)

Isabeló: Va diga-li què vols tonto... (Dóna una empenta amistosa a Lluquet)
Lluquet: Doncs voldria complir el meu gran desig (Agafa les mans de la Isabeló i aquesta es posa la mà al cor, afectada pel romanticisme)... Voldria que m'ensenyessiu a ballar la dansa russa tradicional!!
Getsè: Ah!!! Va-va, que això-xo és fàcil! (Diccionari) Aquest ball és ben penós. (Sona dansa russa i en Lluquet i en Getsè es posen a ballar la dansa russa).
Isabeló: (Indignada) Definitivament... els homes són estúpids!!

(Entra Rovelló)

Rovelló: Lluquet, no em diguis que apendràs a ballar la dansa tradicional!! Això si que és una gran notícia!! En llucet apren a ballar, i ens convida a l'estrena!
(entren els pastors)

Getsè: M'ha salvat! Aquest noi ... te un... un gran ... un gran...(Es toca el cor, mira diccionari) Atribut!
Jepó: Ja t'ho deia jo que com en Lluquet no n'hi ha.

(Entren els del partit PUTA, les fúries)

Fúria 1: On és el Tzar?? Maleït absolutista! EL venir a derrocar!!
Fúria 2: Has vençut en Lenin però nosaltres venim a imposar la Revolució!!
Fúria 3: Miteu-lo!! És aquell de la barba!! (Assenyalant Lluquet)
Lluquet: No! Jo... no... hi ha una confusió!! Jo no sóc el Tzar!
Isabeló: Se'n penedirà de rebutjar-me (Aprofita l'ocasió per venjar-se. S'acosta a llucet exagerant el dramatisme) Pobre pare meu!!! No us l'emporteu!!!
Fúria: I tan que és ell! Agafem-lo! (Agafen Lluquet i se l'emporten)
Isabeló: (Mirant per on ha marxat en Lluquet) Pobre desgraciat!! S'ho mereixia!!
Rovelló: (Es queda mirant per on s'han endut en Lluquet, incrèdul) Se l'han endut!! No entenc per quin motiu. Deien que eren solucionaris!
Tothom: REVOLUCIONARIS!!
Isabeló: *(A part)* Em sembla que ja tinc home! *(S'acosta a Rovelló)* Escolta noi, el meu papi és el Tzar, és a dir,... és com el presi de Rússia. I com que s'han endut el teu amic, tu t'hauràs de casar amb mi!! Oi que guai papi?
Getsè: Zi tu vols filla... A mi em sembla que és (Diccionari) un bon element!

Isabeló: Però l'haurem d'arreglar una miqueta... que amb aquesta pinta no pots pas casar-te amb la filla del Tzar....

Rovelló: *(Confús)* Però jo.... en Lluquet....

Jepó: Que no se'n parli més! Jo seré el padrí i pago tot el gasto.

Rovelló: *(Canvia d'expressió)* Això ja m'agrada més!

Anam: Doncs jo, us convido a una ronda de Vodka per celebrar el prometatge!!

ESCENA XI: MORT DEL DIRECTOR

[S'ha acabat l'escena russa, i els paren d'actuar i esperen l'arribada del director, contents perquè creuen haver-ho fet molt bé.]

[Entra el director caminant molt lentament. Al contrari que les altres vegades, no es posa a cridar ni li cal contenir-se la ràbia. Ja no sap què fer. Ha perdut les ganes de viure.]

Director: (Molt desanimat) No tinc paraules... Tota una carrera de direcció per acabar veient.... uns pastorets convertits en.... en... La revolució russa....

[El Director s'asseu en una cadira, pensatiu, trist. L'arbre s'hi acosta]

Arbre: (en veure que el director no diu res) Què li ha semblat senyor director? Pel meu gust els altres ho podrien fer bastant millor... He pensat que podria moure els braços així per simular que hi ha vent (mou els braços de forma ridícula). Ja se que no li havia comentat, però volia sorprendre'l, que li ha semblat? També havia pensat que només amb una bola no quedo gaire bé... Li sembla bé que me'n posi unes quantes més? I potser també alguna llumeta... aprofitant que som Nadal... (De sobte té una gran idea i s'emociona molt.) Podria fer d'Arbre de Nadal!

Director: (No ha canviat gaire l'expressió mentre l'arbre parlava. Ara però sembla que ja sap què ha de fer.) Disculpa (l'aparta del seu davant).

[El director continua caminant fins a sortir de l'escenari. Tots segueixen el director amb la mirada. Se sent un tret i algú que cau a terra.]

Ós Panda: (Trist) Vaja... (Normal altra vegada) Em demano director!

FI DE LA PRIMERA PART

SEGONA PART

ESCENA XII: ESTRENA DE L'OBRA

[Els actors estan d'esquena a l'escenari, mirant cap a les cortines del fons. Representa que els actors estan mirant cap al públic i que l'obra està a punt de començar. Hi ha Rovelló, Lluquet, Infermera, Miquel, Ós panda, Gabriel i Arbre. La taula de Charles i John està a l'altre cantó]

- Rovelló: Ai, la mare... no ens en sortirem pas d'aquesta!
- Lluquet: No siguis dramàtic, home. Com més nerviosos ens posem, pitjor...
- Rovelló: Si, ja pots ben dir... ves com farem l'obra sense haver assajat ni una vegada sencera, serà un fracàs absolut...
- Infermera: (Mira pel teló) Està ple com un ou el teatre!! Això és un èxit!
- Rovelló: Ai, ai... jo vull tornar a casa!
- Miquel: (A Rovelló) No t'hi amoïnis, que ja trobarem alguna solució.
- Lluquet: Els podem dir que s'ha suspès l'obra,... que els actors no s'han presentat...
- Ós panda: Jo si que m'he presentat!
- Lluquet: O que han caigut tots malalts, que tenen febre!
- Ós panda: (Es toca al front) No en tinc pas jo, de febre...
- Infermera: Els podem dir que hem de desallotjar el teatre, que hi ha una bomba.
- Ós panda: Una bomba? Ostres, hem d'avisar a tothom que això és molt perillós! (Va cap al teló per avisar a tothom)
- Arbre: Espereu companys! (Tothom s'atura i el miren) Ara no podem actuar com uns covards.
- Ós panda: Collons, si et diuen que hi ha una bomba i vols marxar, ets un covard? Està llest aquest! Deu voler morir jove!
- Infermera: Calla i deixa'l parlar, que ens vol dir alguna cosa!
- Arbre: (*Veulemne*) Sabeu què vol dir teatre en grec? Vol dir "Lloc per contemplar": Aquesta gent venen a contemplar una obra, vénen a veure com representem una història fictícia en un lloc i un temps concret...
- Rovelló: (*Irònic*) Ostres! Ara ja estic molt més tranquil... Sabent que estem en un lloc i un temps concret, no hem pas de patir...
- Lluquet: Deixa'l acabar, Rovelló!
- Arbre: Deia, que aquesta gent d'aquí baix, vénen per veure com utilitzem discursos, diàlegs, gestos, música i so per fer un gran espectacle. Aquesta gent vénen a veure art! Art escènic del més pur! I no seré jo el que els privi de gaudir del teatre. Hem de sortir a donar-ho tot. Companys, hem de fer el cor fort!
- Miquel: Així es parla! Al mal temps, bona cara!
- Gabriel: I tant! Qui no s'arrisca, no pisca!
- Ós panda: Ja ho diuen, a la taula i al llit, al primer crit!
- Rovelló: Però que diu ara del llit?
- Infermera: (A l'ós panda) El ruc, callat, per savi és reputat.
- Ós panda: (Enfadat, a l'infermera) Doncs saps què diuen? Dita de vella, caga't en ella!

(La infermera, l'ós panda i en Miquel es comencen a esbatussar.)

- Lluquet: Voleu parar de barallar-vos? No en traurem res de mastegots.
- Ós panda: Dos no es barallen si un no vol!
- Lluquet: Voleu parar de dir refranys populars? No sé què us agafa ara!
- Ós panda: Ha sigut l'arbre, que ens entusiasma, que diu que el teatre són discursos i diàlegs, i llavors, pam! A la que un vol dir alguna cosa de profit ja el fan callar!
- Arbre: Companys, el públic ens espera. Ara és l'hora que demostrem la nostra vàlua com a actors.
- (Entren l'Assistent i en Pere. Porten papers a la mà.)*
- Assistent: A veure, atenció a tothom sisplau. Com ja veieu, l'obra està a punt de començar, us demano calma i concentració. Potser més concentració que calma, però no us estresseu, és a dir que estigueu calcats.
- Lluquet: *(Als altres)* A vosaltres us a quedat clar? M'estic liant.
- Assistent: Bé és igual, escolteu, a nem a pams. Ja fa 7 anys que fem la Innocentada. Tothom es sap el seu paper, no?
- Pere: Ep, al loro! Que hi ha actors que diuen que se saben el guió i no se'l saben eh? I hi ha gent que diu que no se sap el guió i si que se'l saben, eh? I altres que tot i que fan veure que no se'l saben, si que se'l saben però tot i així diuen que se'l saben per no quedar malament! Al loro!
- Assistent: Molt bé, Pere. Ens ha queda't clar.
- Pere: Home, que no ens enredin! Que no estem pas tan malament, eh!
- Assistent: Bé, tothom es sap el paper o no?
- Ós panda: Jo no.
- Assistent: A veure, com que no et saps el paper?
- Ós panda: No, el meu paper no me'l sé. Jo em sé el de Satanàs, el de Jeremies, el de Marta,...
- Assistent: És igual, amb això ja en tenim prou.
- Gabriel: *(Mira pel teló)* Ei, mireu, hi ha l'alcalde a la sala, i totes les autoritats!
(Tothom s'esvera una mica, parlen entre ells neguitosos)
- Assistent: Va doncs, anem per feina. Qui fa la presentació?
- Infermera: Jo.
- Assistent: Perfecte, saps què has de dir, no?
- Infermera: Hum... La innocentada d'aquest any pretén reflectir l'espai del subjecte contemporani post-metafísic...
- Rovelló: Què és el subjecte contemporani post-metafísic?
- Miquel: Suposo que es refereix a l'arbre cartesià del coneixement.
- Rovelló: Vols dir? Mai se m'havia acudit que un arbre pogués ser un subjecte.
- Miquel: Doncs ara que ho dius... *(Tots dos es posen a pensar, en un racó de l'escenari)*
- Assistent: Bé, és igual. Això ho hem de canviar, la gent no ho entendria. Subjecte... contemporani... post-metafísic? No sé com ho podríem dir perquè s'entengui!

Pere: Jo tinc una idea...

Assistent: A veure Pere, digues.

Pere: En comptes de dir: Bona nit, la innocentada d'aquest any pretén reflectir l'espai del subjecte contemporani post-metafísic... Podríem dir, La innocentada d'aquest any ens vol ensenyar com s'espanta en Ciscu de la peixateria d'aquí al costat quan veu que li han portat una remesa de 500 raps quan havia demanat una caixeta de sardines.

Assistent: I això és el mateix? Però dit d'una altra manera?

Pere: No ho sé, almenys és com ho interpreto jo.

Assistent: Bé, doncs deixem-ho així. Què més deies a la presentació?

Infermera: Llavors vénen els versos de Dante:
Nel mezzo del cammino di nostra vita mi ritrovai per una selva oscura...

Assistent: No, no, fora! Són els pastorets, hauríem de dir un vers de Nadal.

Pere: Jo en sé un de Nadal, molt bo.

Assistent: Ostres, avui m'estàs sorprenent, Pere.

Ós panda: Ja ho deia, jo. Vigileu... que aquest en Pere té cops amagats.

Assistent: Va, digues el teu poema de Nadal.

Pere: Com vols saber què és l'amor... si mai has tingut una raqueta.
Com vols saber què és el pànic... si mai t'han sorprès mal parat a la xarxa
Com vols saber què és el dolor... si mai t'has esquinçat un turmell
Com vols saber què és la solidaritat... si mai has jugat la Interclubs
Com vols saber què és la impotència... si mai t'has menjat la pols de la pista
Com vols saber què és la humiliació... si mai has perdut 6-0, 6-0
Com vols saber què és l'art... si mai has fet un Ace
Com vols saber què és estar acollonit... si mai has jugat per un machth-point
Tot això, Rafa Nadal, només ho saps tu. Bon Nadal.

Assistent: Quan he dit poema de Nadal... exactament, Pere, no em referia a Rafa Nadal...

Infermera: Aquest tio és estúpid!

Ós panda: Ja us ho deia jo que anéssiu amb compte, que té cops amagats...
(Entren a l'escenari Charles i John, tot passejant i parlant)

John: Una vegada, la tia Stephanie em va dir justament això, Charles.

Charles: Què vols dir, John, què et va dir?

John: Vés amb compte, que l'oncle Sam té cops amagats. Em va dir això, Charles

Charles: Es devia referir a l'oncle Sam que estiuja a Newcastle, John.

John: No, Charles, parlava de Sam, el pare de l'oncle Sam que estiuja a Newcastle, Charles.

Charles: Deus voler dir el mateix oncle Sam que quan estiuja a Newcastle s'emporta la canya de pescar, John.

John: Exacte. Ella es referia al mateix oncle Sam que tot i que sap que no hi ha mar a Newcastle s'emporta la canya de pescar quan estiuja a Newcastle, Charles.

Charles: Així entenc que la tia Stpehanie et digués que l'oncle Sam que s'emporta la canya de pescar quan s'en va Newcastle té cops amagats, John.

John: Ara no sé què vols dir, Charles. La tia Stpehanie mai parlava de l'oncle Sam.

Charles: Però tu has dit que et va dir que l'oncle Sam tenia cops amagats, John.

John: Però ara m'adono que devia parlar d'un altre oncle Sam, estic segur que no parlava del que estieja a Newcastle, Charles.

Lluquet: Em fa patir la gent, Rovelló, no creus que es deuen impacientar?

Rovelló: No ho sé Lluquet, a mi ara mateix el que em fa patir és el nostre futur coma actors.

Charles: Però, perquè creus que et va dir que l'oncle Sam tenia cops amagats, John. Ara estic encuriós.

John: Suposo que ho va dir per allò que feia cada diumenge, Charles.

Charles: Ara no sé exactament què vols dir, John.

John: Si, Charles. Cada diumenge, l'oncle Sam es dedicava a entrar a totes les pastisseries de Londres amb una mitja a la cara i agafava els crostons de tots els pans de kilo, Charles.

Charles: I per què ho feia això, John.

John: Perquè només li agradava el crostó, Charles. I en un pa només n'hi ha dos.

Charles: Crec que no tens raó, John. Una vegada vaig pensar que si agafes un pa de kilo, i el talles per tots els seus costats pots aconseguir tants crostons de pa com vulguis, John.

John: Caram. Que content que es posaria l'oncle Sam si et sentís, Charles.

(Es retiren de l'escenari, tot passejant)

Gabriel: (Va a mirar per el teló) Ei, mireu! La gent està força impacient, allà al fons hi ha una dona que comença a patir deshidratació i se l'estant enduent. I ara l'alcalde ha demanat unes cartes, i ha començat a fer jocs de mans per entretenir a la gent, però em sembla que no durarà gaire.

Miquel: A veure? (Se'n va a mirar pel teló) Ostres, és bo aquest del conill que surt del barret... Merda, la gent ha vist que es treia el conill de la butxaca... ara estan força emprenyats.

Assistent: Anem per feina, abans que la gent es revolti. Nati, et toca sortir.

Infermera: Però què dic, el poema d'en Rafa Nadal?

Assistent: No, no. (està nerviós) Un altre, un altre. És igual pensa, segur que en saps algun. Improvisa, els actors ens sabeu oi d'improvisar.

Infermera: Però a mi sola em fa una mica de cosa... no pot sortir algú més?

Assistent: No ho sé, Nati. Algú més vol sortir? (Tots comencen a mirar al sostre i a xiular)

Infermera: Sou uns insolidaris, actors de pacotilla, intèrprets de pa sucats amb oli!

Assistent: Tranquil·litza't Nati, que et toca sortir. (Es tanca el taló)

ESCENA XIII: PRESENTACIÓ DE L'OBRA

El taló està tancat. Apareix la Infermera, està nerviosa.

Infermera: (Mira el públic, nerviosa) Bona nit.

(Es comença a sentir una veu en off, la Infermera ho anirà representant amb mímica)

Molt bona nit a tothom, benvinguts homes i dones, pares i mares, fills i filles, avis i àvies, tiets i tietes, cosins i cosines i l'oncle Sam. Benvinguts tots.

Enguany, Avanicu Teiatru està especialment orgullós de poder representar-los aquesta obra al nou teatre l'Atlàntida. Com ja sabeu, aquest és el nou teatre de Vic, un teatre innovador i modern. I com que volem ser pioners en el teatre català, hem aportat les últimes mesures de seguretat del mercat. Preneu atenció:

Les sortides d'emergència es troben al final de la sala, a la banda dreta i Esquerra de l'escenari, en cas d'emergència, s'encendran una filera de llums al passadís central. En cas que els llums no s'encenguin, espereu-vos i l'acomodador us guiarà amb una llanterna. En cas que la llanterna de l'acomodador es quedi sense piles, fugiu com pugueu.

A sota dels seus seients hi tenen una armilla inflable. En cas d'emergència, es posem l'armilla al voltant del tòrax i tiren de la cinta. S'inflarà automàticament. Si no funciona haureu de bufar pel tub. En cas de patir asma, aixequen el braç i l'acomodador vindrà a inflar-vos el salvavides. En cas que l'acomodador també pateixi d'asma, el teatre no se'n fa responsable.

Si apareix un incendi a la sala, cauran unes màscares d'oxigen del sostre. No ajudeu a terceres persones, primer de tot, col·loqueu-vos la màscara vosaltres, després marxeu tan de pressa com pugueu. En cas que no us caigui del sostre la vostra màscara d'oxigen crideu a l'acomodador i us farà un boca a boca. Si veieu l'acomodador corrent amunt i avall amb un lot, inflant 3 salvavides alhora i ajudant a una senyora a aixecar-se del seu seient, significa que el pobre home està desbocat de feina i que al cap de poc agafarà una taquicàrdia. En cas que no veieu l'acomodador enlloc, vol dir que ha sigut més llest que vosaltres i ja fa estona que ha marxat quan ha vist que anaven maldades.

Fins aquí les noves normes de seguretat del teatre l'Atlàntida.

En breus moments començarà la funció. Per tal d'evitar interferències, agrairíem que desconnectin els telèfons mòbils, sonotons i marcapassos.

Els deixem amb la presentació de l'obra. Amb tots vostès, LA INNOCENTADA.

Inferma: Bona nit a tothom. La innocentada d'aquest any ens pretén mostrar d'una manera metafòrica... com s'espanta en Ciscu de la peixateria d'aquí al costat quan veu que li han portat una remesa de 500 raps quan havia demanat una caixeta de sardines. (Pausa llarga, riu nerviosa, llavors improvisa) De fet, ell mai havia volgut ser peixater sinó que volia cantar Havaneres. El cas és que se'n va anar fins a Calella de Palafrugell i va explicar als pescadors que li agradava aquest rollo del rom cremat, les barques de pescador i les gavines vora el mar,

Infermera: que volia ser cantant d'havaneres. Llavors el van agafar, el van ficar dins una barca i li van donar una xarxa i el van fer a la mar perquè es guanyés algun duro per ell sol d'una vegada per totes.
I ara, un poema de Nadal. (Pensa, no se n'hi acut cap) Mm...

(Apareix l'arbre i recita un poema de Nadal)

ESCENA XIV: BOSC TENEBRÓS

Comença l'escena al bosc.

- Rovelló: Lluquet, quina por que tinc! Jo vull tornar a casa!
- Lluquet: No siguis tant rondinaire, home. Bé prou que el trobarem el camí, si Déu ho vol.
- Rovelló: Ai, quin bosc tan tenebrós... Jo tinc por. Ai; veus? El llop, el llop! Zzzzzz
(Mentre profereix les zetes, gira el cap a la seva esquerra).
- Lluquet: On el veus el llop?
- Rovelló: Zzzzzz *(Repeteix el mateix joc)*. Allà al fons. Veus allò que es belluga?
- Lluquet: No veig res que es bellugui, com no siguis tu mateix que estàs tremolant com una fulla.
- Rovelló: Vols dir que allò no ho és?
- Lluquet: No és el llop, no.
- Rovelló: Zzzzzz *(Repeteix el mateix joc)*.
- Lluquet: Tot el que més és una sargantana.
- Rovelló: Sí, fés-hi broma. Jo estic que d'aquí no en sortirem mai més. Ni mai que t'hagués cregut, que encara seria a la masia ben a la vora del foc!
- Lluquet: I dormint com una marmota, eh?
- Rovelló: Més valdria; mentre que ara, per la teva tafaneria, ves com ens hem de veure aquí: perduts en el bosc sense saber on anem ni com en sortirem.
- Lluquet: No siguis gripau, home!
- Rovelló: *Croac.*
- Lluquet: Al primer pagès que passi li demanarem el camí i estem llestos.
- Rovelló: Sí, sí, pots ben riure. No sents quina farum de sofre?
- Lluquet: Això mateix estava pensant,
- Rovelló: Això em fa mala espina!
- Lluquet: Això mateix va dir Dante Alighieri quan va saber que Carles de Valois, germà del rei Felip IV de França, havia de visitar Florència en qualitat de pacificador de la Toscana.
- Rovelló: Et refereixes, potser, a aquell Dante Alighieri que va néixer a Florència l'any 1265, fill d'una família güelfa de noblesa menor?
- Lluquet: Sí, exacte, a aquest mateix *(Parla baix perquè ningú no el senti)*. Saps què em va dir l'altre dia sobre ell la dependenta de la carnisseria d'aquí al costat?
- Rovelló: No, què et va dir?
- Lluquet: Mira, un cable de coure!
- Rovelló: Això et va dir?
- Lluquet: No, hi ha un cable de veritat

(a terra hi ha una bobina de cable lligada amb un fil. En Rovelló s'ajup a collir-la, però algú l'estira i avança aprox. un metre. En Rovelló s'aixeca, avança cap a la bobina però la tornen a estirar. Segueixen fins que arriben a l'extrem de l'escenari, moment en què surt un agent bastant inútil que l'apunta amb una arma).

- Agent: Vinga, que ja t'he enxampat. (es treu unes manilles) Les mans a l'esquena.
- Rovelló: Ei ei ei! Un moment. Em sembla que no estic preparat per això. Jo estic molt còmode amb la meva sexualitat, saps? No necessito provar noves experiències.
- Lluquet: Rovelló, em sembla que t'estan detenint.
- Rovelló: I perquè m'hauria de detenir, es pot saber què he fet.
- Agent: Formes part d'una banda internacional de lladres de cable de coure. Porto molt de temps seguint-vos el rastre i avui heu caigut a la meua trampa.
- Lluquet: Em sembla que hi ha hagut un error. No se li ha acudit que si deixa un tros de cable al mig del bosc, el pot agafar qualsevol?
- Agent: A mi no m'enganyes, de fet a mi no m'enganya ningú. Sé reconèixer un delinqüent a un quilòmetre de distància. (mentre diu això passen tres individus, que anomenarem Josep/Richard, Kevin i Anselm. Tots tres carreguen cables de coure, i van vestits de negre. Al passar pel costat de l'agent el saluden, i aquest els torna la salutació. En Lluquet i en Rovelló fan gestos de no saber-se'n avenir). Veniu, m'haureu d'acompanyar a comissaria (se'ls emporta tots dos)

Se sent una veu de fons, de l'Assistent, però no surt.

- Assistent: I ara què fem, queden 3 minuts d'escena.
- PERE: I jo què sé. Com si vols posar un documental de la 2.
- Assistent: Ahhhh! (onomatopeia que ve a dir: no se m'havia acudit però no és mala idea).

Entra un tio amb una càmera parlant sol amb veu de documental.

- Reporter: Els boscos mediterranis són una autèntica meravella de la natura. Els seus arbres han arribat a adaptar-se a l'ambient hostil que se'ls presenta, com ara l'aridesa de l'estiu i els constants incendis forestals. Ara observarem un arbre en concret, però perquè no s'espanti farem servir una càmera de visió nocturna (els llums blancs s'apaguen i s'activen els verds). Si ens fixem en aquest exemplar en concret, podem observar una escorça força suau, inusual en el Mediterrani, però denota que aquest arbre té una llarga vida i ens podria explicar moltes coses. És més, per la bola que porta m'arriscaria a dir que és un claríssim exemplar de l'arbre cartesià del coneixement...
- Ós panda: (entrant) Qui és que així destorba la quietud del meu bosc.

Reporter: Vaja, vaja, vaja... Què tenim aquí. Un ós panda en clima mediterrani. Això sí que és inaudit. Només se m'acudeixen dues explicacions: o s'ha escapat del zoològic o és un humà disfressat.

Ós panda: A tu què et sembla, imbècil.

Reporter: Això és summament interessant. Què pot portar un terratinent com aquest a disfressar-se d'ós panda i passejar per les seves terres durant la nit...?

Ós panda: Doncs... (dubtant) La veritat és que mai m'ho havia preguntat. Suposo que simplement m'agrada.

Reporter: Caram, caram. Un cas interessant. M'atreviria a dir que únic. Per trobar l'explicació d'això hauríem de centrar-nos en el teu passat. A veure: en la teva infància vas patir alguna experiència traumàtica que fan que ara estiguis frustrat sexualment?

Ós panda: Però quina merda d'anàlisi és aquest?

Miquel: (entrant) atureu-vos insensats!

Reporter: Mira qui tenim aquí, un arcàngel. Només se m'acudeixen dues possibles explicacions per un fenomen tant singular. O que és un actor i això un teatre o que ha començat el judici final.

Miquel: A tu què et sembla, idiota.

Reporter: Vaja, un actor. La gent que es dedica a aquesta professió i els artistes en general solen ser gent insegura que necessita l'aprovació i admiració de la gent per sentir-se realitzats. Aquesta inseguretats sol venir de la falta de suport per part de la figura paterna. Digue'm, arcàngel... el teu pare volia una nena?

Miquel: (s'abalança sobre el reporter però l'ós panda el frena) Això no és veritat! El fet que fins als 6 anys la meva habitació estigués pintada de rosa no significa res, em sents? Res!

Reporter: Caram, atacs d'ira. Això és encara més interessant. Normalment això indica casos pretèrits d'assetjament escolar. Digue'm, el teu pare t'obligava a anar vestit de nena i els teus companys se'n reien?. Fins a quina edat et va tocar aguantar-ho?

Miquel: (s'abalança de nou sobre el reporter però l'ós panda el torna a frenar) Jo el mato! Va ser una bona oferta. Abans de néixer el meu pare va trobar roba per deu anys a molt bon preu. Va ser una ganga.

Ós panda: (deixant-lo anar) Espera... vas anar vestit de nena durant deu anys (se li escapa el riure). Quan ho expliqui als meus col·legues no s'ho creuran.

Miquel: (sarcàstic) et deus referir als mateixos col·legues que et van baixar els pantalons durant la teva primera cita...

Reporter: Vet aquí el trauma!

Miquel i ós: Tu calla!!!

Ós panda: (reprement la baralla) A mi això no m'ho dius al carrer!

Miquel: A no!? Doncs sortim a fora i ho veuràs (es van clavant empentes).

(surten de l'escenari. El reporter s'encongeix de braços i segueix gravant. Entren Lluquet i Rovelló corrent).

Lluquet: Ens ha anat de ben poc, però em sembla que l'hem despistat.
Rovelló: Sí, molt bé, però què m'estaves dient, que m'has deixat intrigat?

Lluquet: (*molt sigil·losament. Com si digués una cosa de gran gravetat*): Doncs en va dir que tot i haver estudiat amb Brunetto Latini, que fou notari, filòsof i canceller de la República florentina, Dante Alighieri era autodidacte en matèria de poesia.

Rovelló: (*molt sorprès*) Què fots? Això et va dir?

Lluquet: Sí, sí, això mateix; i una veïna que va comprar 4 unces i mitja de pernil dolç va dir que, a més, es va afegir a l'escola poètica de..., de...

Rovelló: Quina? Ara estic intrigat!

Lluquet: Ara no ho recordaré; l'escola poètica de..., de...

[*La Infermera apareix pel lateral esquerra de l'escenari.*]

INFERMERA: L'escola poètica del *dolce stil novo*, ignorants, més que ignorants! Sou tots una colla d'ignorants estúpids! Encara que ben aviat es casà amb Gemma, Dante estava enamorat d'una altra donzella, Beatriu, a la qual dedicaria gran part de la seva producció poètica posterior. Pallussos, més que pallussos!
(*Pausa*) Curts!

(entra l'ós panda cabrejat que li clava un cop de puny a l'infermera, que cau estabornida a terra i se'n va. Teló).

ESCENA XV: ACOMIADAMENT DE SOLTERA DE MARIA

[Ambient de discoteca. Hi ha les fúries, Maria, Isabeló, Nati, Gabriel i totes les fèmines del repartiment. Totes èbries, menys Maria.]

Luxúria: Quina festassa, oi ties!!
Enveja: No em podia imaginar que la despedida de soltera de Maria pogués ser tant divertida.
Golosia: Mireu, ara arriba l'estriper.

(Canvi a música stripper. Entra Nati amb una bata i pràcticament res a sota. Porta calçotets boxer de cors. Comença a fer un striptease. Maria està en un racó avorrida).

Maria està a la barra.

Maria: Aquesta festa és una merda... Era la meva festa! (plora) M'espera una vida de castedat... i de passar gana, amb un fuster 30 anys més gran que jo!
Podria ser el meu pare, i no té ni un duro!! Ei... tu guapo posa'm una altra copa!
E. Sant: Aquí la tens guapa... Mater misericordiae! (gest obscè)
Maria: Ets enrotllat a fondo... moles mogolló!
E. Sant: Ave, maria...
Maria: No em parlis de l'AVE... no em parlis de l'AVE...
E. Sant: Saps que ets molt divertida?
Maria: Ja m'ho diuen que estic plena de gràcia. I tu... guapo.. com et dius?
E. Sant: Sant... Esperit Sant.
Maria: I on vius?
E. Sant: A l'eternitat, nena.
Maria: I això és molt lluny?
E. Sant: Depèn, si t'ho agafes en cotxe...
Maria: I tu estudies o treballes?
E. Sant: M'estic traient un màster en fertilitat, regina caeli.
Maria: No em diguis aquestes coses...

Nati està sobre la Luxúria.

Infermera: Sabíeu que les vaques poden pujar escales però no les poden baixar?
Arbre: Aquesta és bona, me l'apunto.

Maria: I vius amb els teus pares?
E. Sant: Jo sóc coetern amb els meus pares.
Maria: Pos que raro, no?
E. Sant: Tinc cops amagats.
Maria: Tens novia?

E. Sant: Jo crec en l'amor lliure.
Maria: I què tal si m'alliberes d'aquest infern?
E. Sant: Xtt! No diguis paraules grosses, verge imma... culada! (gesticulant)
Maria: Això no és una paraula grossa: Antidesestabilitzatòriament és una paraula grossa. Anem a casa teva o a la meva?
E. Sant: A casa meva impossible. No porto les claus a sobre.
Maria: A no? Qui les té doncs?
E. Sant: Les té Sant Pere. Però podríem consumir el nostre amor a la llum de la lluna.
Maria: Quina cursilada per dir d'anar a fotre un clau al bosc.
E. Sant: Molt bé. Anem-nos'en. Em temo que et queden 5 minuts de virgo immaculata.

(surten. Darrera d'ells també se'n van l'ós panda i Miquel que havien estat bevent per oblidar les penes).

Ós panda: (veu de borratxo) t'estimo col·lega, perdona'm per tot.
Miquel: (també veu de borratxo) No, jo t'estimo més.
Ós panda: Per cert, saps que encara vas vestit de nena.
Miquel: Digue-m'ho a la cara si en tens prou.

(s'apaga la música i els llums. Es retira la decoració de bar i se'n posa una de bosc. L'escena comença amb un grup de 3 persones, una d'elles Josep/Richard. Parlen amb un accent clar de Cornellà de Llobregat. Una d'elles arrenca un cable de coure de terra, una altre el recull i Josep/Richard porta tot de cables penjats de les espatlles).

Richard: (esperonant al que arrenca el coure de terra) Vamó, ijo. Que no tenemo toa la nosche.
Kevin: (ajupit a terra) Tranki, colega. Si hubieras o hubieses traido tu buga ya tariamamos en la chabola.
Richard: Chapa tu boca, isnorante, a ver si nos oye la pasma. Tu a lo tuyo, que con esto nos vamos a hacer de oro.
Anselm: (dret recollint cable) si puc aportar el meu punt de vista, opina que seria semànticament més correcte dir que ens farem de coure, puix que és l'esmentat metall de transició el que estem manllevant intencionadament i amb nocturnitat.
Richard: Calláte, garrulo. Tu recoge y calla. Bah, se sacan el bachillerato y hasta se creen que pueden llegar a presidente. Esto con Franco no pasaba.

(sona una sirena i se sent una veu per un megàfon)

Veü Policia: Estan rodejats. Llencin tot el coure i preparin-se per ésser detinguts.
Richard: Eso pasa por no callar. Pongamos tierra por medio.
Anselm: Opino que seria molt més eficient limitar-nos a córrer. Si ara ens hem de posar a construir un mur de terra podríem ésser detinguts en un tres i no res.

(marxen corrents. Un focus s'encén i il·lumina un arbre on estan repenjats Maria i E. Sant amb símptomes clars d'haver practicat el coit. Maria mira un test d'embaràs).

Maria: Merda, s'ha tornat blau. I ara què?
E. Sant: Sí, seria vertaderament un problema si no me n'hagués d'anar. Ha estat un plaer, nena. Ja et trucaré.
Maria: No, no te'n pots anar. Estic en un bon merder, em caso demà i el tio és més impotent que un socialista després de les eleccions. No li puc encolomar el nen a ell.
E. Sant: Doncs diga'ls la veritat..
Maria: El què? Que el meu fill ha estat concebut per obre de l'esperit sant? Fixa't com sona, és ridícul. No valdria ni per una novel·la barata. El dia en què un llibre expliqui la història de com un tal esperit sant va deixar embarassada una jove i casta donzella de Judea, aquest dia serà un mal dia per la història de la literatura. Què et penses, que la gent es reunirà cada diumenge a llegir-se aquest llibre? Amb un argument així no m'estranyaria que acabessin les reunions repartint-se hòsties.
E. Sant: Quan vols ets molt cruel.
Arbre: Si ja heu acabat, us faria res anar marxant? Esteu embrutant la meua interpretació.

(s'aixequen i se'n van. Fosc).

ESCENA XVI : LES TEMPTACIONS

Al bosc. En un arbre hi ha un sarró penjat. Lluquet i Rovelló, dormint. Entra Ós panda amb capa i banyes de dimoni i les fúries infernals.

- Ós panda: Vostra ajuda necessito per fer meus aquests vailets.
És precis que aprofitant-vos, sense perdre temps,
els hi inspireu males obres i malèfics pensaments.
- Miquel: No podran res sos propòsits perquè el seu son vetllaré.
- Luxúria: Voleu dir que aquest senyor vestit d'ós panda ens podrà manar bé?
- Ós panda: (improvisa una poesia)
Ja sé que semblo poca cosa amb aquest vestit inflat,
Però us puc dir amb certesa, que puc fer semblar el pecat.
No sóc líder carismàtic, sols un ós panda gegant,
Tanmateix junt amb vosaltres, acabaré triomfant.
Que comenci la vostra obra, sigues luxúria el primer!!
(Al públic) I com que jo tinc poca empenta, des de fora m'ho miraré.
- Luxúria: La filla de Getsè t'ama i està sola en eix moment.
Si vols el teu mòbil, messenger,... diguem-ho i jo tel donaré.
- Miquel: No facis eixa mala obra perquè ofendries a Déu. (Al públic) Però si em dóna el seu mòbil (es treu una llibreta) estaré més que content.
- Enveja: No has vist ton amo com gosa amb la fortuna que té? Si tots fossim comunistes, tot lo seu seria teu. Més les propietats fan molta ràbia, (Al públic) sobretot si no són teves.
- Golosia: Si voleu menjar, fixe'u-vos que no us ha de costar res.
Allí hi ha un sarró, preneu-lo que de bon àpats és ple.

Les fúries marxen de l'escenari repartint tríptics comunistes, després marxa l'ós panda.

- Miquel: Déu us dóna fortalesa, exerciu-la i vencereu! (*Marxa però s'ho repensa i torna a entrar*) Però si agafes el sarró guarda'n una mica pel teu àngel, que ja n'hi ha prou de treballar sense cobrar!!

Marxa Miquel i Rovelló es desperta.

- Rovelló: Ai, quina son més pesada! M'he fet un tip de somiar! Mireu que n'he somiat de coses! Tu, Lluquet; a que no endevines què he somiat? Encara dorm...! Si hagués estat cert tot el que he somiat, m'acatxo! He somiat que encara estava al casament de Josep i Maria assegut en una taula, amb l'Scarlet Johansson davant meu! ... i jo li feia pessigolles per sota la taula i llavors.... Bé, és igual... I a la taula, valgui'm déu, estava ple de pollastres i llagostes, que el cor se'm en hi anava. Ves, perquè no podia ser de debò! El cert és que m'he quedat amb una gana... (*veu el sarró*) Calla! De qui deu ser aquest

sarró? Oh, si sembla que és ple. És clar, ara ho recordo, és el sarró d'en Jeremies!!

Però si no m'equivoco, en Jeremies no hi és! Des del curs de camuflatge que ningú més l'ha vist... però potser... (S'acosta a una pedra i li parla cridant) Jeremies! No deus pas ser tu? Va no facis conya que no cola! (Al públic) No l'és pas!

(S'acosta cap al sarró i en treu un tupperware) Òndia! Però si són les sobres del casament! Així el meu somni no anava pas gaire errat! Vejam (cridant) no hi ha cap microones per aquí? Bé, també deu ser bo així. Per una mica que n'agafi no s'ha de notar. Que gustós! Una punteta de res... no s'hi coneixerà... Si en Lluquet em veia, com s'escandalitzaria!

Lluquet: (Estirant-se) Ai...!

Rovelló: Macatxo, ara es desperta! (En Rovelló es fica a la boca el que falta i torna el tupper al sarró ràpidament)

Lluquet: He somiat més coses! Estava altre cop al casament de Josep i Maria. Era molt estrany perquè a la taula hi seia... com es diu aquella actriu? L'Scarlet Johansson! Però el més gros és que davant meu seia la bonica Isabeló, la filla de Getsè. I com que ell no hi era... li feia pessigolles per sota la taula i després... Bé, no n'has pas de fer res tu de què feiem després! I tu, Rovelló, que també has dormit?

Rovelló: Mmmm. (Mirant a terra)

Lluquet: Què et passa? Que t'ha caigut la lentilla? (Rovelló fa que no amb el cap). Que no pots parlar? Ah! Tens mal de queixal!! Sí tens la galta molt inflada!

(Entra Gabriel i va de dret cap al Sarró)

Gabriel: Ah! Ara a esmorzar!

(En Rovelló s'esvera quan veu que agafa el Sarró)

Lluquet: De què t'esveres ara? Però si és un àngel, segur que no et farà mal!

Gabriel: M'han robat l'esmorzar!

Lluquet: Nosaltres, no, que dormíem.

Gabriel: I no heu vist ningú?

Lluquet: Jo no.

Gabriel: I tu? ... Caram, quina boca tan plena que tens tu!

Lluquet: Té mal de queixal.

Gabriel: Mal de queixal? Vols dir que és mal de queixal això que tens? Vejam, ensenya'm aquest mal de queixal. No pots obrir la boca? Que tens por que et caigui a terra el queixal? Vols dir que no tens por que et caigui una clatellada?

Lluquet: I perquè li ha de caure una clatellada?

Gabriel: Com que el que té ala boca és el meu esmorzar!

Rovelló: (Va darrere un arbre i ho escup) Ja m'ha passat el mal de queixal! Era aquest d'aquí baix que el tinc corcat, saps?

Gabriel: Espera que hem de passar comptes tu i jo!
Rovelló: No t'hi capfiquis, ja ho trobarem!

(Miquel entra a l'escena i va cap al sarró)

Miquel: I no me'n heu deixat per mi? (S'enfada) Mira que us ho he dit!

Gabriel: (És posa al costat de Miquel, tots dos acusant Rovelló i Lluquet) Ha estat ell qui se la menjat! I diu que era mal de queixal!

Miquel: Ja ho veig prou que no n'ha quedat ni una engruna!

Lluquet: (A rovelló) Aquests dos vestits de blanc, semblen del Madrid.

Rovelló: I tan! I estan igual d'emprenyats que el dia del 5 a 0!

Gabriel: Al final li clavaré la clatellada! (En Miquel l'aguanta)

Rovelló: Són ben bé del Madrid, també juguen a cops de clatellades!

Lluquet: Però ja poden anar fent, que són ells els que van anar calents a dormir!

Miquel: Ja n'hi ha prou de burles! Estàvem parlant de l'esmorzar i no de futbol. Així on és l'esmorzar d'en Jeremies?

Lluquet: Ja deia jo que aquell sarró era d'en Jeremies. I ens deien lladres a nosaltres!

Gabriel: En Jeremies no hi és, i a nosaltres, com a àngels, no ens agradaria pas que es fes malbé. Val més que ens el mengem nosaltres. No és bo llençar el menjar! No us ho deien a casa vostra?

Rovelló: No us hi amoïneu pas! No s'ha pas desaprofitat, si això us preocupa! (Es toca la panxa, tot content).

En Gabriel vol agafar en Rovelló i en Miquel l'aguanta.

Lluquet: Ja n'hi ha prou de disputes. L'esmorzar ja no hi és. Però ja una cosa que m'inquieta. En Jeremies... ja fa masses dies que no en sabem res...

Rovelló: No et faci pas patir, aquest! De segur que és una broma!

[Entra Marta, preocupada]

Marta: He sentit que parlàveu d'en Jeremies, el meu promès.

Lluquet: Si, encara no l'hem trobat. Aquí hi havia el seu esmorzar, un tupper amb sobres del casament.

Marta: Això em dóna esperança, vol dir que estava al casament de Josep i Maria!

Rovelló: I ningú el va veure? És un vertader geni del camuflatge!

Marta: Ai, Lluquet. Estic molt preocupada per ell.

Miquel: Potser si que l'hauríem d'anar a buscar, però és clar, si està camuflat, ves qui el troba!

Mentre van parlant, passa una persona tapada amb un paper de diari, va fins al sarró, l'agafa i marxa sense que ela altres se'n adonin. Tot marxien, Lluquet és l'últim. Abans que marxi entra l'ós panda que crida a Lluquet, tindrà un posat una mica seductor.

Ós panda: De veritat que voleu trobar en Jeremies? La teva valentia és admirable!
Lluquet: No m'alabis, que no m'agrada el sabó.
Ós panda: Doncs, ets un desgraciat!

(Entra l'apuntador)

Pere: Desgraciat no! Desagraït, has de dir desagraït!

Ós panda: Sí... Ets un desagraït! Avui venia amb molt bones intencions!
Lluquet: Tu, bones intencions?
Ós panda: Sí. El teu coratge m'encanta i m'admira; tu ets un home, un veritable home!
Lluquet: Oh, ja ho sé que no sóc cap dona!!
Ós panda: Llàstima que no ho siguis. Però amb un vestidet curt podries quedar prou bé...
Lluquet: Ja estic bé com estic!
Ós panda: Perquè no saps el que et vull dir. Si em creguessis...(seductor) i vinguessis amb mi... Series cabdill de mil soldats que t'obeirien cegament! El món fora teu!
Lluquet: I tot això, quan val?
Ós panda: Sols hauries de fer el que jo et digués... (Li ensenya unes manilles o similar)
La teva feina seria molt poca.
Lluquet: Vés, vés-te'n d'aquí, mal esperit! Les teves promeses no em seduiran, ni tu tampoc, no ho esperis.
Ós panda: Pensa-t'hi
Lluquet: És tot en va. Estimo la Isabeló.
Ós panda: No acceptes?
Lluquet: Mai!
Ós panda: Ho refuses?
Lluquet: Ja t'he dit que sí!
Ós panda: Potser és la disfressa que et molesta?
Lluquet: No cal que intentis res, ja està decidit.
Ós panda: Doncs si no és de grat, per força. Veniu fúries de l'infern!

(Torna a entrar Miquel)

Miquel: No cal que cridis.
Ós panda: Oh ràbia!
Miquel: No acudiran a la teva veu; tenen prou feina a repartir pamflets comunistes. Avui és un gran dia, dels que els segles daran fe. Ves-te'n Satanàs! Amaga't! Ofega la teva ràbia i amagueu-vos tots els teus entremig de les tenebres en els pregon de l'infern.

(Fosc)

ESCENA XVII: QUADRE FINAL

[Josep i Maria estan al centre de l'escenari escenificant en un quadre estàtic el Naixement. Al seu costat, en una taula de te, en Charles, en John, l'Ós panda i l'Arbre. Tots tres porten una corona al cap. Darrere seu l'Arthur. Durant uns instants no passa res.]

John: On és el meu camell, Charles?
Charles: El teu què?
Ós panda (a l'Arbre): Tens una cigarreta?
John: Camell.
Ós panda: No, Marlboro, si us plau
Arbre: Sí, crec que en tinc una a la butxaca.
John: Diu que té un camell a la butxaca, Charles.
Charles: Potser és el teu, John.
Ós panda: (a l'Arbre) Marlboro?
Arbre: (es treu la cigarreta de la butxaca i l'examina) No, Camel.
Charles: Tens raó, John; té un camell a la butxaca.
John: Em pregunto com s'ho deuen haver fet per posar un camell en un cilindre tan petit, Charles.
Charles: Potser és una camella, John.
John: Per què dius això?
Charles: Perquè hi ha una raça de camelles petites que es crien en monestirs: les *camellites*.
Charles: I una altra a les floristeries, John: les *camèl·lies*.
John: O bé a les formatgeries: *el camellverd*.
Charles: Fins i tot venen camells per fer infusions: la *camellmilla*.
John: També hi ha algunes camelles que han triomfat com a actrius de cinema: la *Camella Anderson*, la *Camellon Díaz*...
Ós panda: (a l'Arbre) No hi fa res, que em pots passar la cigarreta?
Arbre: (a l'Ós panda; estava distret escoltant la conversa) Perdó?
Ós panda: *Ca me lla* passes, si us plau? (L'Arbre està distret. Per despertar-lo.) Pst!
Arthur: Els senyors diran.
Ós panda: No et cridava a tu, Arthur.
Arthur: Com que el senyor ha dit "Pst!" ...
Ós panda: No, no; estava intentant avisar l'Arbre...
Arthur: Doncs, aleshores, per què no deia *Arbre* en lloc de *Pst*?
Ós panda: Bé, la paraula *Pst* és semànticament neutre; no significa necessàriament que tu hagis de venir...
Arthur: És que un servidor es diu Arthur Pst. Li posaré un exemple: com es diu vostè?
Ós panda: Em dic Ós Panda; Ós, com el meu pare, que era un ós; i Panda, com la meva mare, que era un Fiat Panda.
Charles: Alguna cosa similar va comentar-me Lord Ós Rentedor, John.
John: Què va comentar-te, Charles?

Charles: Que el seu pare era un ós i la seva mare una rentadora, John.
 John: Suposo que seria abusiú esmentar el cas de Sir Ós Formiguer...
 Arthur: Doncs bé, en el cas que algú digui Panda!, vostè hi acudirà, oi? Perquè vostè s'anomena *Panda* no *Pst*. Ara bé, si algú digués *Nati!* vostè no hi aniria, oi que no? Perquè...
 Infermera: (*entrant*) Em cridàveu?
 Ós panda: No, no et cridàvem.
 Infermera: Algú acaba de cridar "Nati!"
 Arthur: Era un cas hipotètic.
 Infermera: No, era ben real, que ho he sentit.
 Arthur: Hem esmentat el teu nom suposant que algú l'esmentés.
 Infermera: Però que l'hagueu esmentat no és una suposició. M'explicaré: com es diu vostè?
 Arthur: Arthur Pst.
 Infermera: Doncs bé, en el cas que algú digui *Pst!*, vostè hi acudirà, oi? Perquè el seu nom és *Pst!* i vostè respon a ell encara que es pronuncii hipotèticament. Ara bé, si algú digués *Nati!*, *Lluquet!*, *Rovelló!*, *Anam!*, *Jepó!*, *Joanoi!*, *Getsè!*, *Isabeló!*, *Jeremies!*, *Marta!*, *Paqui!*, *Tòfona!*, *Mariano!*, *Pere!*...[*Esmenta tots els personatges de l'obra*] vostè no hi aniria, oi que no? Això és perquè cap d'aquests...

[*Entren tots els personatges esmentats.*]

Tots: Algú ens cridava?
 Infermera: No, això era un cas hipotètic.
 Tots: Nogensmenys, no és cap hipòtesi que hagueu esmentat el nostre nom.
 Getsè: Zasca-zasca.
 Infermera: Això és cert.
 Tots: Doncs així?
 Infermera: L'hem esmentat però sense valor apel·latiu.
 Tots: Això és lingüísticament insostenible.
 Richard: Algú té la més remota idea de com dintre acabarem aquesta Innocentada?
 Ós panda: (*a l'Arbre*) Va, vinga, llegeix el poema final.
 Arbre: Quin poema?

[*L'Apuntador entrega un paper a l'Arbre.*]

Arbre: (*s'acosta a la boca de l'escenari i declama solemnement*)

*Clemente Dios, ¡gloria a Ti!
 Mañana a los sevillanos
 aterrará el creer que a manos
 de mis víctimas caí.
 Mas es justo; quede aquí*

*al universo notorio,
que pues me abre el purgatorio
un punto de penitencia,
es el Dios de la clemencia
el Dios de DON JUAN TENORIO.*

Director-2: *(s'aixeca indignat del pati de butaques)* Prou, prou! Talleu, atureu-vos, això és un autèntic desastre. I pensar que aquest és l'últim assaig abans de l'estrena de demà! Jo tiro la toballola, no pot ser...!

Ós panda: La cosa és més complicada del que esperàvem.

Getsè: Som uns actors que assagem una obra sobre uns actors que assagen una obra.

Isabeló: Però això és un assaig o no?

Infermera: Molt em temo que jo ja no sé qui soc.

[*Situació de pànic general.*]

Arbre: Jo només puc dir que...

Tots (*cantant*):
*Va, pensiero, sull'ali dorate;
va, ti posa sui clivi, sui colli,
ove olezzano tepide e molli
l'aure dolci del suolo natal!
Del Giordano le rive saluta,
di Sionne le torri atterrate...
Oh mia patria sì bella e perduta!
Oh membranza sì cara e fatal!
Arpa d'or dei fatidici vati,
perché muta dal salice pendi?
Le memorie nel petto raccendi,
ci favella del tempo che fu!
O simile di Solima ai fati
traggi un suono di crudo lamento,
o t'ispiri il Signore un concerto
che ne infonda al patire virtù.
che ne infonda al patire virtù
che ne infonda al patire virtù
al patire virtù!*

[*Fosc*]

Veuen off: I a continuació, el comentari estrella de la Innocentada 2010.

John: Escolta Charles, què t'ha semblat aquesta Innocentada?

Charles: M'ha semblat una autèntica *Mardi*, John.

PROU